

ואומה תעמוד קרוצת לב, אך נושמת, לקבל את הנס האחד, איך שני

אשדות יעקב איחוד

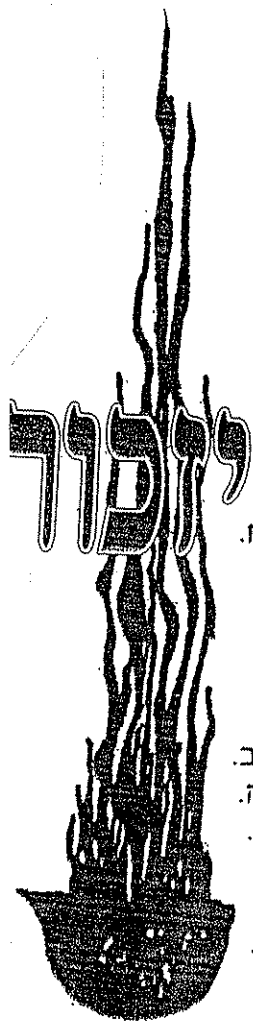

יום העצמאות תשע"ה, עלון מס' 1460, אפריל 2015

יזכור

במלאת שישים ושבע שנה למדינת ישראל, יעלה עם ישראל ברטט, גאוה והוקרה את זכר בניו ובנותיו, חיילי צבא ההגנה לישראל ואזרחי המדינה, גיבורי האומה אשר חרפו נפשם למות במערכות הקרב ובהגנה על אדמתם, ובחמדת חייהם הצעירים, הטהורים והאמיצים, הנחילו לעמם את חרותו.

זכור את חברינו ובנינו:

במלחמת השחרור בפעולה בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	רודי בירקנפלד
במלחמת השחרור בקרב על בית קשת.	בן 20 בנפלו	דוד בראזני
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 29 בנפלו	אליעזר הוץ
במלחמת השחרור בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	יהודה ויסברג
במלחמת השחרור בסג'רה.	בן 34 בנפלו	פריץ יורדן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 36 בנפלו	יצחק ליבוביץ
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 23 בנפלו	יוסף יעקב
במלחמת השחרור בכיבוש רמלה-לוד.	בן 17 בנפלו	אורי נחושתן
במלחמת השחרור בקרב על צמח.	בן 38 בנפלו	אלכס קלוגר
על משמרתו בעת השרות הצבאי.	בן 20 בנפלו	יובל גלי
בנגב ערב מבצע קדש.	בן 21 בנפלו	דני פלג
בקרבות מבצע קדש.	בן 20 בנפלו	אפרים שרעבי
בתאונה אווירית בנגב בעת מילוי תפקידו.	בן 27 בנפלו	מנחם פונדק
במלחמת ששת הימים בקרב על גינין.	בן 23 בנפלו	בארי אורן
במלחמת ששת הימים בקרב על מבואות רפיח.	בן 28 בנפלו	יוחאי קורן
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 22 בנפלו	חנן לרנר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 38 בנפלו	חיים מוצרי
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 25 בנפלו	גרהרד קלר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבננות.	בן 17 בנפלו	יהודה חלק
במלחמת ההתשה במיקוש בדושן.	בן 29 בנפלו	חגי ענבי
במלחמת ההתשה בעת הפגזה על אשדות יעקב.	בן 23 בנפלו	חיים טריוויס
נפגעה מפגז שנפל על המשק במלחמת ההתשה.	בת 78 בנופלה	אסתר יעקובסון
במלחמת ההתשה ממטען חלקת אספסת באי.	בן 21 בנופלו	אברהם אקראי
במיקוש בשדות הפלחה בקיבוץ מבוא חמה.	בן 25 בנפלו	אלי עודד
במלחמת יום הכיפורים בקרבות הדרום.	בן 21 בנפלו	יעקב ברקאי
באסון המסוקים בעת יציאה לפעילות בלבנון.	בן 20 בנפלו	אבנר אלתר
בקרב בבינת גיבל, במלחמת לבנון השנייה.	בן 21 בנפלו	מורן כהן

יקדש ישראל זכרם, יתברך בזוהר גבורתם, ינחם נאמנה את אבליהם השכולים שזכו לראות כי נרצה קרבנם וישא לעד את שאיפת חייהם. היום ירים ישראל על נס את עוז רוחו של צבא ההגנה לישראל, מבטח השלום והחרות של מדינתנו המוקמת.

יזכור ישראל

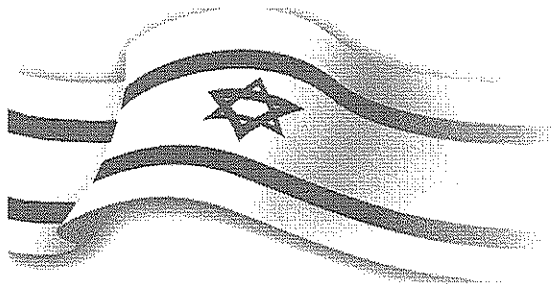
פתיח

מדי שנה סמוך ליום הזכרון לחללי צה"ל מפרסם משרד הבטחון נתון רשמי מעודכן על מספר הנופלים במלחמות ישראל ובפעולות האיבה. מדובר בנתון גולמי, סטטיסטי, שבעיני הוא כמעט חסר ערך, ואין בו להעיד כמה אנשים נפלו באמת במערכה, וכמה (לא עלינו) קיפחו חייהם עקב מחלה, תאונת דרכים, במהלך חופשתם בבית, או בנסיבות אחרות. אלה גם אלה מוגדרים על פי חוק כחללי צה"ל ואין חוצץ. מדינת ישראל החוגגת 67 שנים לעצמאותה, ממשיכה להתנהל על פי דפוסים של 'צבא העם', וכדי חלילה שלא להפלות בין דם לדם, מתייחסת אל כל נופליה, ובמידה רבה של צדק ושכל ישר, באמות מידה שוות ואחידות. האם נכון יהיה לחשוב על 'הפרטתי' מושג מיתולוגי זה ולהתייחס באופן שונה לנסיבות מוות שונות, כאשר מדובר בלובשי מדעים? נראה לי שהדבר מסוכן מדי ללכידותה של מדינה שסועה ורבת מחלוקות כשלנו, ועצם העלאתו של נושא טעון זה לדיון ציבורי, יזיק הרבה יותר מאשר יועיל.

עלון אשדות לא אמור להתיש את קוראיו בסוגיות כמו 'מי ראוי לקבל את פרס ישראל'. הפעם אנו חורגים ממנהגנו כדי לומר למישהו שם 'בחלונות הגבוהים', שאם ישנה בישראל אישה פורצת דרך בתחומי הקהילה והחברה, שראויה באמת לפרס עבור מפעל חייה, הרי זו **אורנה שמעוני**, בתוקף העובדה שפעלה ופועלת ללא לאות לשילוב נכים בקהילה הפריפריאלית, להרחבת חלון ההזדמנויות של בעלי צרכים מיוחדים ולהעלאת קרנם של אנשים שגורלם לא שפר עימם. אורנה, שהקימה בכספי תרומות שגייסה את 'בית איל', עשתה דברים חשובים נוספים בתחום פדיון שבויים ויצירת דעת קהל ליציאת צה"ל מלבנון, אבל עיקר פועלה מתבטא בעבודה יומיומית ושיקדנית בקירוב בין קהילות ובשילוב בין נכים לאנשים בריאים, ועל כך היא ראוייה לפרס ישראל.

חג עצמאות שמח!

אבנרן

בעסקי קהילה

ממנהל הקהילה

רבש"ץ - רב"ש - עד היום היה אחראי על בטחון הישוב רב"ש בשנים האחרונות היה זה שמואליק קוצ'וק שהיה למעשה שוטר ומטעם המשטרה שאב את סמכויותיו. מסיבות ארגוניות שאינם תלויות בנו החליטה מערכת הבטחון להעביר את האחריות לצבא ולכן נזרק לאוויר השם רבש"ץ שזהו רכוז בטחון שוטף - **צבאי** - הרבש"ץ הוא באחריות הצבא ולא המשטרה.

נתבקשו להוציא מכרז בישוב לתפקיד כאשר ברור היה שרק מפקדת החטיבה בוחרת את הרבש"ץ - ענו למכרז שני חברי משק קוצ'וק שלא עמד בקריטריונים של גיל ויונתן שטינדל - יונתן נבחר על ידי מפקדת החטיבה והוא מעתה רכוז הבטחון השוטף של הישוב.

תפקיד הרבש"ץ ממומן כולו על ידי משרד הבטחון שמעביר כסף לועד המקומי שמעבירו לרבש"ץ - אחריות הרבש"ץ לארגון מקלטים, ארגון כיבוי אש, ארגון ואחריות על השמירה בישוב, קשר עם הצבא ועוד כהנה וכהנה נושאים.

בהזדמנות זו אני מבקש להודות לקוצ'וק על שנים רבות של פעילות בטחונית ישובית ואזורית ענפה וכמובן הצלחה בהמשך הדרך. ברכת הצלחה גם ליונתן, שתהיה לו מעט עבודה תוך שמירה על כוונות מתמשכת.

בריכת שתייה - השנה אנו מתכוונים לפתוח את הברכה בחג השבועות 23/5/15. שעות פתיחה מדוייקות יותר יפורסמו בהמשך.

מנויים ועלויות יהיו מותאמים לתקופה דומים לשנה שעברה עם שינויים קלים ומתבקשים.

הבריכה נמצאת בבעיה. אנו בודקים בימים אלו את בריחת המים מהבריכה בעלות יומית של 500 ₪ או בעלות עונתית של 70 אש"ח, אני מקווה שלא נאלץ להשקיע מאות אלפים בתיקון בשנה הבאה או לחילופין - לא להפעילה.

חג שמח!

שאול

קצרנו את העומר בטקס שניהלה ביד רמה ואוהבת **שרה'לה שרון**, כ-400 איש (חברים ואורחיהם ואורחי נהרא) התכנסו לחגוג יחד את הפסח בליל סדר קיבוצי. תודה רבה ל**ראלי ראובני** שהייתה הרוח החיה בשימור האנרגיה הזו שיש בה נשמה יתרה.

ובינתיים, **עדי גל** ילדה (מזל טוב), **עמר ויערה שני** נטלו פיקוד. הם עושים זאת!!!

קבוצת הרצים של אשדות איחוד נטלה חלק במרוץ העצמאות. צריך לעבוד על מנת לחזק את החבורה, לצרף אליה צעירים מבני אשדות שנה אחר שנה. לגבש קבוצה שיש בה מחוייבות. להתאמן יחד. עוד נהפוך למובילים במרוץ. תודה לך **אייל פרידו**, מצפים להמשך.

"אורח חיים בריא". פרוייקט קהילתי המובל ע"י מערכת החינוך החברתי מתחיל לרקום עור וגידים. **דני ויותם בארי** נבחרו לשמש כאינטגרטורים של הנושא. תזונה בריאה, פעילות גופנית. אט אט ניצור כאן קהילה (אשדותיים) שיש לה מחוייבות לאורח חיים בריא בשני המישורים לעיל. מילדות ועד זקנה.

בשבוע שעבר נפגשנו במועדון בית קרפ המתודש עם חברים מההרחבה לשיחה לקראת האסיפה בנושא אישור מתחם הפנאי. בעיקר שאלנו את החברים ביחס להקמת מתקן לפעוטות בשצ"פ בהרחבה. הסיכום שאומץ ע"י ועד ההנהלה הוא שנכון להקים עם גן השעשועים הקהילתי שלנו שיוקם באזור מתחם הפנאי באופן שיכלול גם את מתקן הפעוטות. הביצוע יהיה במסגרת השלמת התשתיות בהרחבה.

יש מי שמחכה לזיקוקים (ויש מי שחשוב לאמצו ללב כדי שלא יחרד), יש מי שמשתוקק לבשר (ויש מי שטבעו מונע ממנו), יש המצפה להתרגש כשדגל המדינה יתנוסס לרום התורן, יש שגם וגם. כולם יעברו מעצב זיכרון המחיר לחגיגת התקומה שלנו.

חג עצמאות שמח!

דורון

בועד הנהלת 'נוף אשדות'

ההרחבה, כאשר החבר ה- 7 יהיה היו"ר שיהיה אחד מחברי נוף אשדות. יו"ר- מי שקיבל את מירב הקולות. **הוחלט** – מאושר.

בחינה של תקנון אגודה קהילתית

להוסיף להצעה הכוללת שתוגש לקלפי: "ההנהלה המשותפת תבחן תיקונים בתקנון אגודת נוף אשדות ותביא לדיון ולאישור האסיפה תוך שנה ממועד הבחירה". **הוחלט** – מאושר.

5. מתחם פנאי

בעקבות מפגש עם תושבים מההרחבה ולקראת אסיפת "נוף אשדות", מוצעת ההצעה הבאה לאישור האסיפה:

- אספת נוף אשדות מאשרת את תכנית מתחם הפנאי על רכיביה.
 - התקנת גן השעשועים במתחם תעשה במסגרת השלמת התשתיות בהרחבה, הכוללות גינון השצ"פ.
 - הצעה: לעת ביצוע הגינון בשצ"פ לשתף את אור פרחי בקביעת סוגי הצמחייה והעצים שיישתלו בשצ"פ.
- הוחלט**: מאושר

6. תפקיד גזבר האגודה

בעקבות שאלות חבר האגודה הקהילתית, נדונה שאלת תפקיד גזבר האגודה הקהילתית. הוצגה הגדרת התפקיד, דרישות התפקיד, מועד הבחירה 3/10/2011, התמורה. **הוחלט**:

- הועד לא רואה ניגוד עניינים בתפקיד הגזבר לבין היותו חבר באגודה.
- על התפקיד להיות מוגדר בקדנציה ל- 5 שנים בהלימה לבחירת ועד הנהלה.

סוף בעמוד הבא

3.15 מפרוטוקול ועד הנהלה נוף אשדות

מתאריך 19/4/15

משתתפים: ניב ליש, משה אריאלי, דורון רוזנבלום, ישראל ברקאי, גדי נחום, אדמית פלג, אופיר רובין, דקל ערוסי חסרים: קטיה קיים, אמיר פלקס, אורית סטולרו מוזמנים משתתפים: יריב כרמל

1. אישור פרוטוקול 2.15

מאושר.

2. פרויקטים קהילתיים (בהשתתפות גיא צליל).

אושר מתווה הפרוייקטים הקהילתיים כפי שאושר במועצת החינוך.

3. מועדון בית קרפ

המועדון שופץ על שני חלקיו. ביצוע ראוי. כחלק מהחלטת ועד הנהלה 2.15 נבחרה אם בית - אילנה פולק. **הצעות לבחינה:**

- לגלם את כל השירות בתשלום דמי שימוש (כסאות, שולחנות בתשלום).
- לפנות למועצה האזורית לקבלת תקציב שילוב דוגמת דגניה שקבלו תקציב עבור שיפוץ מועדון משותף.

הערה:

שיפוץ שלב ב' של המועדון יצא ללא מכרז. יש בכך טעם לפגם. יש לפעול על פי הנהלים המקובלים.

4. הסדרת יחסי עבודה בין הוועדים

השוניים

בתאריך 14-15/5/15 יתקיים קלפי בנושא. אישור ההחלטות שהתקבלו בישיבה משותפת של מועצת קהילה וועד הנהלה נוף אשדות:

שינוי בהרכב ועד הנהלה נוף אשדות

כיום - הרכב ועד הנהלה נוף אשדות - לפחות 7 חברים ולא יותר מ 11 כאשר לפחות שניים חברי קיבוץ ואחד מתוכם בעל תפקיד ואחד לפחות שאינו חבר קיבוץ.

שינוי מוצע - להוסיף להצעה הכוללת שתוגש לקלפי: 3 חברים מאגש"ח ו 3 חברים תושבי

במועצת החינוך

בועד הנהלת 'נוף אשדות' – סוף

סיכום לדיון מועצת חינוך מתאריך 14 אפריל 2015

השתתפו בדיון

מו"ז עמה"י - רותם אלטמן
 איחוד- דורון רוזנבלום
 מאוחד- שבתאי קופלמן, אורית כהן.
 יו"ר פורום ההורים - עידן גרינבאום.
 מנהלי מע' החינוך - גיא צליל, אדמית פלג.
 יו"ר - אמנון אביגדור.

סדר היום

- א. **אושר פרוטוקול מועצת החינוך** מתאריך 10 מרץ 2015.
- ב. **דיווח ביצוע כספי חודשים ינואר – פברואר 2015**
 - הדיווח הוצג ע"י רבקה מנטל.
 - זה דיווח ראשון במסגרת השותפות.
 - במסגרת הדיון שהתלווה להצגה עלו מס' נושאים ונקודות אשר נדרש להתייחס אליהן בדיווח הב'.
- ג. **דיווח ביצוע 'פרוייקטים קהילתיים' רבעון א' 2015**
 - הוצגה, ע"י גיא, עשייה מרובה ומגוונת, כולל הצגת תובנות הפעילויות שכבר בוצעו.
 - סה"כ היקף כספי של הביצוע עד כה, כ- 13 אש"ח.
 - פרויקט הידגלי של "אורח חיים בריא" מתחיל לקרום עור וגידים בימים אלו. בסוף מאי מתוכנן אירוע השקה מרכזי (הפנינג).
 - יש לסכם בהקדם את ליווי הפרוייקט ע"י הגורם המקצועי שאותר למשימה.

חג שמח!

אמנון אביגדור

7. תרבות חיים

בהמשך לתחילת טיפוח מודעות לנושא בקרב הציבור ולהצגה ראשונה של נושאים בטיפול הצוות התבקש להציג מתווה של נושאים לטיפול ודרכי התמודדות, לצורך קבלת אישור ועד ההנהלה.

8. בקשה לדיון בנושאים (הוצג ע"י אופיר רוביו)

א. אתר אינטרנט קהילנטי- דיון בנושא המשך תפעול האתר.

ב. השלמת התשתיות. החוזרים לתושבים.

הועלו שאלות שונות ביחס לכספים להשלמת התשתיות. הוחלט:

צוות התאום יגבש הצעה לדיון.

ג. תשלומי מיסים ושירותים באמצעות כרטיס אשראי.

הוחלט: לגבש הצעת החלטה ולדון בנושא.

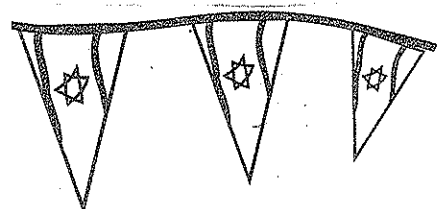
9. דיווח – ע"י אופיר רוביו:

מיכלי אשפה ליד המגרשים בהרחבה - הנושא נפתר באמצעות צוות מתנדב: אלמוג אביעז, רמי רווח, אופיר רוביו, רוני זיו. הפילר המרכזי ישמש למיכל אשפה בלבד. הגזם ייערם כפי שנעשה עד היום.

רשם: גדי נחום.

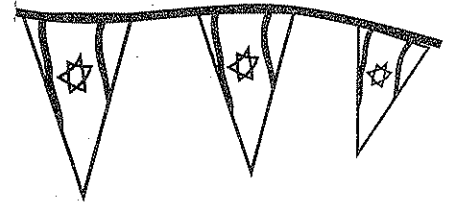
ערך: דורון רוזנבלום.

אישר: ניב ליש

עושים קהילה

בין פורים לפסח

מרוץ העצמאות ה-30 נערך השנה במוצאי שבת 18.4.2015. המרוץ במתכונת מרוץ שליחים בו משתתפים 20 רצים בחתך גילאים שונה.

נקודת הזינוק בקיבוץ כנרת משם רצים דרך הדגניות, לבית זרע, אפיקים עד קיבוצנו אהוב אשדות יעקב איחוד, מסתובבים חזרה לטיילת עד נקודת הסיום בצומת צמח, באנדרטה לזכר בנינו וחברנו אשר נפלו במערכות ישראל. שם יערך טכס וחלוקת גביעים לכל קבוצה. הציבור הגיע לעודד את הרצים.

השנה רצו - גלעד פולק/יובל פרידור, רן ספיבק, נווה נחום, אתי דוד, גיא אלטר, תו איתן, מיכל דוד, ישי דוד, אורן ראובני, אורית אוהב ציון, ניר קוצ'וק, רם הראל, עידן ברוך, מתן שמרון, צח ידידיה, איתמר וקנין, אסתר וקנין, יונתן שטינדל, דותן אלטר ודני בארי.

עדי יצאה לחופשת לידה בתחילת אפריל לחצי שנה. מחליפים אותה עומר ויערה (זאבי) שני.

לכל שאלה ניתן ליצור קשר:
עומר 052-7991416
יערה - 0508652528

בקשות והערות לערב יום העצמאות -

1. הציבור מתבקש להביא עימו מחצלות שיישמשו כל משפחה לישיבה בהפנינג המנגלים לאחר הטקס.

2. הפנינג המנגלים יתחיל בסביבות 21:00 לכן אנו מבקשים להגיע לטקס לאחר ארוחת ערב בבית.

3. להצלחת הערב אנו מבקשים מהחברים לשמור על הילדים ליידם בזמן המופע. כמו כן בעלי הכלבים מתבקשים לקשור ולשמור על הכלבים בביתם.

סוף בעמוד הבא

שירה חדשה

אחד מאירועי התרבות המשמעותיים, בין עלון לעלון, היתה הלידה של שירה גל ביתה של עדי - מנהלת השילוב והתרבות שלנו בשנה וחצי האחרונות. עדי תיפקדה בתפקיד, עד הרגע האחרון - קציר העומר וליל הסדר, ואז עלתה ללדת. שירה לא ממש רצתה לצאת מה שהחזיק את עדי מספר ימים בחדר הלידה. כששאלתי את איציק, הסבא, מה יהיה, הוא הסביר לי, בדרכו, שלא מוכר בהיסטוריה מקרה שילדה נשארת בבטן, מסתבר שאיציק צדק, שירה נולדה במזל טוב. מזל טוב לעדי ותמיר, יונתן ורותם, לסבתות ולסבא ולכל קהילת אשדות יעקב.

קציר העומר

שרה'ה שרון לא מוותרת ומתעקשת על קיומו של טקס קציר העומר. זה יפה וטוב, אפילו טוב מאד. יחד עם זה הארגון, לא היה שלם. אולי זה נפל ברווח בין מרכזי התרבות, בכל אופן, לא היה ממש ברור מי אחראי, או אולי פשוט, לא נסגרו הדברים: לא היה ברור היכן הבמה, לא היה ברור מי דואג למוזיקה של הריקוד ואיך ישמיעו אותה, ובכלל מי המגבירן של האירוע... לא היו כיסאות למבוגרים והיחידים שעשו חזרות כבר שבועיים לפני הטקס היו הרקדנים.

יש איזה יופי בבתוליות הזו, בספונטניות, בסך הכל היה ממש נחמד ומיוחד ושמח ויחד עם זה אנחנו כבר רגילים לטקסים מתוקתקים יותר.

מרוץ העצמאות

כבר 30 שנה מתקיים באזורנו - מרוץ העצמאות. מטרת המרוץ, זיכרון בנינו וחברנו אשר נפלו במערכות ישראל. מדובר במרוץ שליחים עממי בו מתחרים ביניהם יישובי עמק הירדן.

במרוץ משתתפים תושבי ובני אשדות יעקב איחוד. מפיך - אייל פרידור.

67 למדינת ישראל

במוזיאון בית אורי ורמי נחושתן
יפתחו בתאריך 24.4.15 תערוכות

עושים קהילה - סוף

1. "הקסם ביצירה הקרמית" שבה יוצגו עבודותיו של הקדר - **אמנון ישראלי** שנולד וגדל בקיבוץ אשדות יעקב מאוחד.

שנים רבות חי ויוצר בירושלים ומורה לדורות של תלמידים.

בתערוכה זו בחר לשתף אחדים מתלמידיו שהגיעו לביטוי אישי מיוחד.

בתערוכה המשותפת ניתן דגש רב ליצירה באובניים ולדרכי עיטור וציור על גבי כלי הקרמיקה.

משתתפים אמנון ישראלי, הרווי קליינמן, גינט לבקוביץ, מייק תדהר, דנה ליפשיץ.

אוצרת: רות שדמן.

2. **פופ כנעני, עדי סנד עבודות מ-1999 עד 2015**

התערוכה של **עדי סנד** (יליד קיבוץ גבעת השלושה, 1971) במוזיאון אורי ורמי נחושתן היא תקדים ישראלי: אין זו רק תערוכת יחיד מוזיאלית ראשונה של סנד, כי אם תערוכת יחיד ראשונה לאמן רחוב במוזיאון ישראלי. סנד הוא מהאמנים הבולטים בתחום אמנות הרחוב, ורבות מיצירותיו מצויות במרחב העירוני. סדרת "הקופסונים" המרכיבה את עיקר התערוכה, היא סדרה ותיקה של עבודות שיצר סנד בעקבות לימודיו במחלקה לאדריכלות בבצלאל ודרכה הוא ממחיש באופן ייחודי ובשפת הקומיקס את תחושותיו ומעמדו כאזרח ואמן בישראל. התערוכה מציגה עבודות בטכניקות שונות מתחילת דרכו בשנות ה-90 ועד 2015, כולל עבודת קיר גדולה שהוכנה במיוחד לחלל המוזיאון.

אוצר התערוכה: מיכאל יעקובסון

המוזיאון פתוח בימים: שני עד חמישי 10-עד 15. שישי וערבי חג – 10 עד 13.

שבתות וחגים – 10 עד 14. יום ראשון סגור. ביקור במועד אחר ניתן לתאם בנייד:

0507610754. התערוכות יהיו מוצגות עד 1.8.15

4. שימו לב – מכירת קופונים למזון ושתיה בערב המנגלים במזומן בלבד. (בואו מוכנים).

מחירון מזון

₪ 15	סטייק בפיתה
₪ 10	המבורגר, נקנקיות, קבב, חזה עוף בפיתה
₪ 10	פלאפל בפיתה
₪ 10	בירה / יין
₪ 5	פחית שתיה
₪ 3	גלידה/ קרטיב/ טרופית

בואו בשמחה!

רישמו ביומנים:

1.5.15 - יום הגבר – פרטים הופצו.
8.5.15 – טיול ישובי – יומיים למדבר
ההרשמה בעיצומה למי שטרם נרשם לתאריך הנוכחי

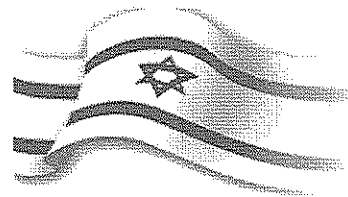
שימו לב, ההרשמה לטיול זה מחייבת.

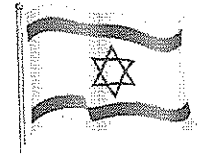
וחג שבועות תעשה לך...

• בסוף חודש מאי מגיע חג שבועות המפורסם, נשמח לאנשים שמוכנים להיות חלק מצוות שבועות ו/או לתרום לחג בכל צורה שהיא.

חג שמח!

יערה ועמר.

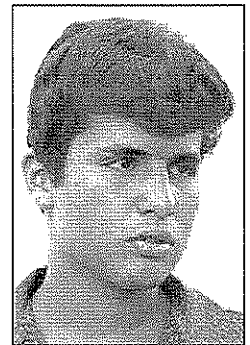
יהודה, כמה אתה חסר לי שיחה כנה עם שפרה חלק

לטיפולים שונים. באותו יום חמישי ארור של השמיני בפברואר 68, העירה שפרה את בנה יהודה לעבודה בבנות והלכה לענייניה. באמצע היום הלכתי לזרוק את הכביסה, היא משחזרת, ואיך שאני מגיעה למכבסה נשמע בום שזיעזע את כל הקיבוץ. ואני שואלת מה קרה, ואז בנימין גת אומר לי 'שיפרה, אל תדאגי, היה פיצוץ, נפצעו מספר חברים, ביניהם יהודה, שנפצע קצת ברגל ופינו אותנו. למרות הדיווח האופטימי של גת, הייתי מאד לא שקטה. רציתי לראות אותו, לדעת שהוא באמת פצוע קל. היה זה בתקופת חורף ושרר קור נורא. יצאתי החוצה לבושה כמו ביום חמסין. לאה לוזי ראתה אותי ונתנה לי את הסוודר שלה שאוכל לנסוע. נסענו לפוריה שהיה אז בית חולים קטן עם שלושה צריפים: צריף לכירורגית, צריף לפנימית וצריף יולדות. האורתופד היחיד בבית החולים היה ד"ר גולדמן. ישבנו וישבנו כמעט ארבע שעות ואין תשובה. אמרו לנו שעובדים עליו קשה. אחרי שנגמר הניתוח יצא אלינו ד"ר גולדמן ואמר שיהודה נפגע בכבד. 'היה ניתוח קשה', אמר, 'אבל מאמין שיהיה בסדר'. בעודו מחובר למערכת הנשמה, הועבר יהודה למחלקה, כשהוא נתון בתרדמה עמוקה, אומרת שפרה, פשוט לא זו. עמדנו על ידו ולא היה לנו מה לעשות חוץ מלבכות ולהתפלל לטוב. דבריו של גולדמן 'שיהיה בסדר' לא הרגיעו אותי, וניתן היה להבין שהמצב קשה מאד. המשפחה התקבצה אל בית החולים: רוחלה, כנרת נוגה וכמובן אבא יוסף שבאותו יום עבד במוסך. רק שולה איחרה. מרגע שהובא לבית החולים, לא משנו ממיטתו והיינו צמודים אליו יום ולילה. רופא בשם ד"ר ליברטי (היום רופא בתל השומר) ליווה אותנו לאורך המסע ודאג שיסיעו ויחזירו אותנו בזמן. קיבלנו יחס מיוחד שלא יתואר במילים. בעוד אנחנו מתפללים לנס, התכנס הקיבוץ באבל כבד וליווה לקבורה שנים מחבריו של יהודה שנהרגו במיקוש- חיים וחנן.

המשך בעמוד הבא

ביום חמישי לפני 47 שנים קיפח מוקש סיני רב עוצמה את חייהם של ארבעה עובדים בענף הבנות של אשדות איחוד: חנן לרנר- שריונר, שהשתחרר אך לא מכבר מצה"ל, חיים מוצרי, עובד ותיק ומנוסה ואיש משפחה למופת, גרהרד קלר, מתנדב משויץ שבא לעזור לקיבוץ בעיצומה של מלחמה קשה, והצעיר מבין כולם, יהודה חלק בן ה-17 שללמוד לא אהב, אבל היה מסמר הקבוצה, ובענף הבנות התגלה כאיש מסור ואחראי.

אני פוגש את שפרה חלק בקן המשפחתי, בו היא גרה עשרות שנים. בית צעיר למראה, מסודר למשעי, מאוורר, שטוף באור, אוריה ושמחת חיים. פתחנו את המחיצה שהפרידה בין החדרים, היא מסבירה, ושמונו זוכיית מעשה ידי אומן, שנפתחת לאן שרוצים. בית פשוט יש לשפרה, אך מדהים ביופיו ונקיונו. למרות מרחק השנים, שפרה לא מפסיקה להתגעגע ולבכות את דמותו של בנה יחידה שחסרונו הותיר משפחה מרוסקת ועצובה ללא נשוא. עד לכתו של יהודה, אומרת שפרה, היתה שמחה אחרת בבית, כי הבנות ידעו שיש להן אח תומך שמשרה אוריה מיוחדת. ומאז הכל נדם. למרות גילו הצעיר, אהב יהודה את העבודה בבנות והתמסר לה בכל מאודו. בתקופה האחרונה עבד כמשקה. בתמונות משנותיו האחרונות, ניבט נער יפה מראה, מפותח מכפי גילו, גבר של ממש, ומושא חלומותיהן של נערות רבות.

היום ששינה את חייה

בשנות השישים המאוחרות סיימה שפרה את עבודתה בכרם ושובצה לעבוד כמעסה בחמי טבריה לטובת חברים שנוקו

יהודה, כמה אתה חסר לי – המשך

כדי שאנחנו ממתניים לאיש הקשר המקומי, ניגש אבא לעשות את צרכיו והמשאית, שהגיעה בינתיים, לא הסכימה לחכות לו והמשיכה בדרכה בלעדיו. מג'אמל המשכנו לעבר קוניטרה עם סיפור כיסוי שבאנו לעבוד בסלילת כבישים אצל האנגלים, וכך עברנו את המחסומים ללא בדיקה. מקוניטרה המשכנו ברגל עד דרדרה (אזור חולתה של היום), ואחרי שבוע הגעתי לאשדות יעקב שם פגשתי את אחותו של יוסף, לימים בעלי, שבאה מסוריה שנתיים לפנינו. למרות שגרתי באוהל עם עוד בחורה, והתנאים הפיזיים היו קשים, הייתי מרוצה, אומרת שפרה, ואף פעם לא התלוננתי. את יוסף עצמו, שבאותה תקופה עבד כחקלאי באזור קסטינה, זכתה להכיר מעט מאוחר יותר והשניים נישאו באשדות כעבור שנה. לבני הזוג חלק נולדו ארבעה ילדים: שולה. רחל, יהודה ובת הזקונים נוגה, אחות במקצועה, שעובדת היום כאחות מרפאה ברמת גן. הקשרים בין נוגה ליהודה היו מצוינים, בעקבות מותו של יהודה, ואחר כך יוסף, הפכה נוגה לציר המרכזי של המשפחה, ולמרות המרחק שומרת על קשר הדוק עם אמה.

לפני ארבע שנים הכניסה שפרה חבר חדש לביתה- תוכי צבעוני העונה לשם 'יונתן', אותו קנתה בטבריה. התוכי למד להתבטא ומאז לא סותם את הפה. שואלים אותו 'איפה נוגה?' והוא מגיב בצחוק פרוע. שפרה פותחת את הכלוב ונותנת לקצוץ הכנפיים לשבת לה על הכתף ולהביע דעתו בסוגיות שונות שעל הפרק, והוא לא מחמיץ את ההזדמנות. התוכי מכניס הרבה שמחה לבית וקורא תכופ בשמותיהן של נוגה הבת, וגיאנה המטפלת. לקלל? את זה עוד לא למד. הוא קולט מילים ממני, אומרת שפרה, וחוזר עליהן כמו תוכי

המשך בעמוד הבא

שמחה ועטרה גולני, וגם יפה פייקוב דאגו לכל צרכיה של משפחת חלק ואת ביתם פקדו חברים וחברות שדרשו בשלומם של יהודה וייחלו להחלמתו. למחרת, יום שישי, הגיעה לבית החולים האחות הבכורה שולה, שהתגוררה בדרום. יהודה פתח לרגע את עיניו הגדולות, שאל את שולה ירק עכשיו הספקת להגיע? לא יכולת להגיע לפני זה? ואז עצם עיניו ולא פקח אותן לעולם. אני הייתי בבית בשעות אלה שיהודה נאבק על חיו, אומרת שפרה, אך נסיונות ההחייאה של הרופאים לא צלחו, ובמוצאי שבת נקבע מותו.

לחצנו בחום את ידו של ד"ר גולדמן שאמר: 'אתם משפחה נפלאה'. הד"ר הסביר שהפגיעה בכבד של יהודה היתה קשה מאד ושלא ניתן היה להציל את חיו.

יהודה היה בחור עשר, מנסה שפרה למקד את דמותו, רק מה, לא אתב ללמוד. הוא היה הרוח החיה והמנהיג של הכיתה. יש דברים שנודעו לי רק בשנים האחרונות כמו זה שהוא ניגן במנדולינה והירבה לחקות בהומור המיוחד שלו את אלביס פרסלי; את אלה שמעתי מבני כיתתו: איציק גל, יוסי בן פורת, קוטי, דני שיפר, דודו פונדק, שלמה מגיני ומאירה עשת. הם היו קבוצה מלוכדת, ועד היום אני מתייחסת אליהם כמו בני שלי.

ביום ראשון התקיימה ההלוויה של יהודה, נזכרת שפרה. היתה כוננות באזור ומועד ההלוויה נדחה מספר פעמים. חלק מהאנשים לא הורשה להגיע. ההלוויה היתה מאופקת. לימדתי את הילדים שלי, שלבכות בפרהסיה בוכים פעם אחת, ואחר כך בוכים רק בבית.

שפרה, שנולדה בסוריה לפני 92 שנים, נראית צעירה בהרבה מגילה. גם אביה ואמה האריכו ימים. היא עלתה ארצה בגיל 18 עם אחיה הצעיר דרך תנועת 'החלוץ'. גם אביה התלווה אליהם. חלק מהם הופנה בהמשך לתנועה הקיבוצית. הגענו למקום מפגש בעירה ג'אמל שבסוריה, היא משחזרת. תוך

יהודה, כמה אתה חסר לי – המשך

הרבה זמן לא הייתי בבית הקברות כי הרגלים כבר לא סוחבות אותי ונורא קשה. אז נוגה דואגת לטפח את הקברים של יהודה ושל חבריו למיקוש חיים מוצרי וחנן לרנר ז"ל וכמובן את קברו של אבא יוסף.

למרות שהצער על יהודה, הוא דבר יומיומי, יום הזיכרון לנופלים במערכות ישראל הוא יום יוצא דופן עבורה. ביום הזה אני מרגישה שפתאום אנשים מתייחסים אליי בחום, מכבדים ומחבקים אותי, וחבל לי נורא שזה לא קורה בשאר ימות השנה. עשרות אנשים חולפים לידי מדי יום בלי להחליף מילה, בלי לומר שלום, וזה נורא מצער אותי. הייתי בפסח בחדר האוכל. נהניתי ממה שראיתי, וזה הזכיר לי תקופה אחרת, ועם כל זה, חשתי לא בנוח שאנשים שעברו לידי במהלך הסדר לא טרחו לומר לי 'חג שמח'. אולי חיכו שאני אגיד ראשונה?

מה סוד אריכות הימים שלך?

'צריך לדעת להבליג על הרבה דברים שלא קיימים, ולהזכר בימים הטובים של פעם', היא אומרת בקול חרישי, ואז נזכרת שלמחרת אחת האזכרות לבנה, כולם נסעו הביתה, והיא נותרה לבדה, עטופה בבדידות ויגון.

מה יחסך לאשדות?

את אשדות כבית לא אחליף בשום מקום אחר בעולם. גם בעבר לא הייתי מחליפה. פעם ניסו מתנועת המושבים לשכנע את יוסף לעבור למושב. הבטיחו לו הרים וגבעות, אמרו שאם ישתקע שם, יקבל בית ונחלה, יוסף, למרות שהיה חקלאי שקדן וחרוץ, ויתר על הרעיון, מה גם שהילדים סירבו לשמוע על כך ואמרו שאשדות היא ביתם ולא משנה לאן נלך.

מה עושה לך הזכרון?

אני מרגישה כאב, חושבת אילו יהודה היה חי, מה היה עושה, מה יכול היה להיות. יהודה היה מוכשר, היה טוב לב, אהב לעזור. כשגנסייה ביקשה להעביר את הטלוויזיה שלה, הוא לקח את המכשיר הכבד על כף יד אחת, וככה נסענו עד חיפה. לפני מותו היתה ליהודה חברה ממושבת מולדת, תמי נהיר שמה. אחרי שנפל הקשר איתה נשמר עוד שנים, והיא בחברת אחותה היו באות לבקר אותנו. יהודה עזב אותנו במפתיע לפני 47 שנים והוא חסר לי. חסר לי נורא.

אני לא חולמת עליו בלילה, אומרת שפרה, אפילו לא מסתכלת באלבומים ישנים. שומרת את יהודה עמוק בלב שלי. זה מחזיר אותי אחורנית אל היופי והטוב שבו, איך היה רואה אותי מרחוק וצועק לי 'אימא', ואף אחד לא האמין לו. גם יוסף, הבעל המסור, שנפטר לפני תריסר שנים חסר לי מאד. כל הזמן חושבת עליו, מרגישה כאילו הוא בבית. כאילו עוד מישהו נוכח כאן. ישנן חברות ששואלות אותי איך את מחזיקה את עצמך כל כך מסודרת? איך את מתמודדת? אז נכון שבדרך כלל אני צוחקת ואופטימית, אבל בבית אני יושבת ובוכה עם עצמי. בוכה המון. אף אחד לא רואה אותי בוכה, כי זאת ההתמודדות שלי. וכשנגמר הבכי אני מוחה את הדמעות ומתיישבת בחוץ.

יהודה, כמה אתה חסר לי – המשך

פני הכאב

עם השמלה הלבנה
והצעף שעל כתפיה
ומבטה באדמה
פני הכאב עכשיו פניה.

וכף ידה העדינה
'איך ייתכף' כמו שואלת
באובדנה באסונה
על האהוב היא מתאבלת.

וכף ידה העדינה
ואובדנה ואסונה
על האהוב היא מתאבלת.

וחבריו עוטפים אותה
במעגל מדי הזית
ומה אומרת השתיקה
'המלחמה פגעה בבית'.

וחבריו עוטפים אותה
ומה אומרת השתיקה
המלחמה פגעה בבית.

והכומתה כמו להבה
באודם עז מהם צועקת
את חברים ואהובה
האדמה כבר מחבקת.

והכומתה כמו להבה
את חברים ואהובה
האדמה כבר מחבקת

רחל שפירא

בשעות הקשות מי נמצא לידך?

בשעות של עצה עמוק אני קוראת לנוגה, ואם היא יכולה, היא באה אפילו מתי"א. בגלל שהיא רחוקה, אני מסתירה ממנה כל מיני דברים כי לא רוצה שתפסיד את העבודה ומצד שני רוצה שתיהנה, כי מגיע לה חיים משלה ואי אפשר לשבור אותה עד הסוף. חוץ מנוגה יש את ג'אנה החמודה שחיה איתי בבית ועוזרת לי המון, ואם צריך משהו באמצע הלילה היא תמיד לידי.

למרות גילה, שפרה ממשיכה בשקדנות רבה לטפח את עצי הפרי שבגינתה, וחורה לה מאד שאנשים שהיא אינה מכירה, מרשים לעצמם לקטוף מעץ הרימון או מההדרים כאילו הפירות גדלו לבד.

מה את מאחלת למדינה, לקיבוץ?

אני מאחלת למדינה שקט, שלא יהיו עוד קורבנות, כי כל חלל מטלטל, ומחזיר אותך אחורה. לקיבוץ שלי אני מאחלת שיפרח, שישגשג, ושכולם יהיו חברים.

אבנרון

ניתן להדליק נר זיכרון וירטואלי לבוגרי בית ירח שנפלו במערכות ישראל במדור הנצחה שבאתרנו.

<http://www.yerach.org.il/lizkor/lizkortable.htm>

משתתפים באבלה של יפה סוסן
והמשפחה

במות האם

בית אשדות

ארכיון אשדות יעקב איחוד

שיר של מנחם פונדק

מנחם פונדק ז"ל, אחיו של חברנו דוד פונדק, נפל בעת מילוי תפקידו בחיל האוויר ביום י"ח באייר תשכ"ד (29.4.1964). מנחם היה אחד מתשעה אנשי צוות שנספו בטיסת אימונים זו. באותה עת, מנחם היה מפקד טייסת הנווטים של חיל האוויר. פרטים נוספים על חייו ניתן למצוא באתר ההנצחה שלנו באינטרנט.

לכבוד יום הזיכרון ויום העצמאות, הנה לפניכם אחד משיריו של מנחם. האיש שבילה שעות כה רבות במרומים והתבונן על יושבי הארץ ממעופו כותב שיר בשם "עפיפונים". השיר בנוי מארבעה בתים, וכל בית מורכב מעשר שורות. ארבעים שורות שבהן מנחם משתמש בשלוש עשרה צבעים כדי לסקור את טבע האדם וגורלו.

נהוג לחשוב שהשחור הוא ניגודו של הלבן. אבל לא אצל מנחם. סביר להניח שטייס רואה בחייו יותר גווני לבן מאשר האדם הממוצע שלא רגיל לעופף בין העננים. הלבן מסמל טוהר, בין היתר כי שום צבע אחר אינו יכול להיבלע בתוך הלבן מבלי להשאיר סימן לנוכחותו. וכך, ממש כמו שכל אחד מאתנו חווה זאת, באמצעות ארבעים שורות (ובהשאלה, ארבעים יום וארבעים לילה שבהם משה נוכח בלבדיותו הנשגבה בהר סיני), ושלושה עשר צבעים ותלאותיהם מנחם מעניק לנו מבט על הסימנים שהצבעים משאירים על נפשו הלבנה.

היה איש ואיננו. יהי זכרו ברוך.

חג שמח, שאול ינאי

עפיפונים

עפיפונים היו שלשה,
כן זו תחילת כל פרשה –
אחד כחול, שני ירוק
רפים קלים ומלאי צחוק
והשלישי היה לבן
ללא כל צבע וגון.

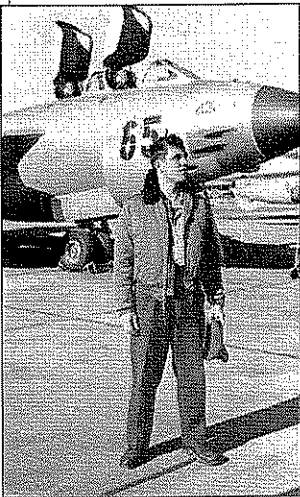
אחד טבע בסערה
שני – פגע בו רוח רע
והשלישי, לבן, נדוש
המשיך לשוט המשיך לדרוש.

עפיפונים היו שלושה
עמלו בעבודה קשה
אחד אדום, שני שחור
שטופי זעה, מוכים בקור
והשלישי היה לבן
ללא מתח ללא קרבן.
אחד נפל ממארב
שני – נקבה בו אש הקרב
והלבן נכלם עבר
בלי זכרונות, ללא עבר.

עפיפונים היו שלושה
שפלי מבט מוכי בושה
אחד אפור שני צהוב
שבירי שדרה, גרומי מכאוב
והשלישי היה לבן
חסר סיגים ולא מוכן.
אחד נשרף על לא אמת
שני נתק חוטו ונמת.
מספר שלוש מתוך חובה
נשאר להם למצבה.

עפיפונים היו שלושה
וזה סיום הפרשה
אחד זהוב שני מוכסף
לב כל עלמה להם נכסף
והשלישי היה לבן
שוקט קודר ומאובן
אחד הרקיע ונחנק
שני – שטן מוחו ננק
ורק אני עוד משוטט
לצחוק לחי לבכות למת.

1961

תגובה לעניין השילוט ומגדל המים - דני שיפר

בעניין השילוט החדש נכתב: "...כתב יונתן את דעתו... הסתייגותו מכך שהוא אחיד וסטנדרטי מדי". כאן לא הבנתי אם גם אתה חושב כך, או שהבאת את יונתן כמקור השראה... היו הרבה מאד ישיבות על שילוט חדש לאשדות (בוועדת מתאר ובהשתתפות הגורמים הרלוונטיים) והוחלט על שילוט מנחה אחיד לאשדות.

ועוד נכתב: "...השילוט... אינו זוהר, וקשה להבחין בו בשעות החושך, אלא אם ממקדים אליו אלומת אור. לתשומת לב הנוגעים בדבר".

השילוט לא זוהר מעצמו כי בשביל שיהיה בעצמו, צריך חומר מיוחד וגם הוא צריך מקור אור ש"ימלא" אותו במשך זמן מה ואז, בחשיכה מוחלטת (מה שפשוט לא אפשרי בישוב חי) הוא זוהר לזמן מה. בשילוט הקיים, האותיות זוהרות כשמאירים עליהן. זו בדיוק הכוונה! כך עושים כולם. אני גם לא חושב שצריך להסב את תשומת לב "הנוגעים בדבר". ממילא זה לא מכוון לתושבי אשדות אלא למבקרים בשעות החושך, ואלה ממילא מגיעים ברכבם ואני מניח, עם אורות דלוקים.

בהחלט אפשרי להציב מקורות אור (פרוז'קטור או משהו אחר) בתחתית כל שלט ולהאירו. אני בעד, אבל זו כבר השקעה שצריך לדון בה.

דני שיפר

תגובה לתגובה:

- הדברים נכתבו מנקודת ראותו של מתבונן סובייקטיבי ולא של איש מקצוע.
- בנוגע לשילוט המגדל, אני טענית בהבנת הנקרא והצדק המלא עם דני.

להלן תגובה לשני קטעים שהופיעו ב"מי ומה" עלון 1458 - "מגדל המים ו"שילוט".

בקטע "במגדל המים נכתב שבתמורה לזיתור על הטיפוס, הותקן שלט המתאר את תולדותיו של המגדל הנוסטלגי ומבקש מהחורים, המטפלים... לדאוג.. שהילדים לא יתנכלו לו...".

אין קשר בין הדברים!! השלט לא נועד להחליף את הטיפוס, והטקסט, בשום מקום, לא מבקש שלא יתנכלו לו. זהו שלט "תאור מקום" המספר את סיפור המגדל.

בקטע "שילוט" נכתב: "...הציבה אגודת המים על שריד מן האקוודוקט שנתר לפליטה...". ה"שריד" לא נותר לפליטה, הוא הושאר בכוונה (!) בהסכם של אשדות עם אגודת המים ושופץ כדי שיהווה "אתר היסטורי".

עוד נכתב: "...שלט ובו הסבר... השלט, שגודלו מינימליסטי (מדוע?!) דהה עם השנים והיום נחבא אל הכלים ובקושי נראה. חבל". מידות השלט הן לא "מינימליסטיות" ולא "מקסימיסטיות". הן אותן מידות שמשתמשים בד"כ לשלטים מן הסוג הזה (שלטי תאור מקום. נכון, במגדל המים השלט גדול קצת יותר אבל כאן יש שני שלטים מכל צד של האקוודוקט!). נכנס כאן, כמובן, גם עניין המחיר.

"נחבא אל הכלים"? ארבעת האריחים מוצבים במקום הקלאסי ביותר האפשרי: בתחילת האקוודוקט, ממש בסיבוב (היכן שכולם מאיטים). הם ברורים וקוטרסטיים על הרקע האפור של הטיח. יכול להיות שבחורף גדלה באזור צמחיה לגובה. צמחייה עונתית לא קובעת מיקומי שלטים.

"דהה עם השנים"? השלטים מהסוג הזה לא דוהים. (לעולם - על פי היצרן, ונגיד שאפילו 50 שנה זה בסדר). הטכניקה היא הדפסה לתוך החומר ושריפה בסביבות 1000 מעלות. ביקרתי שם בתחילת החודש. לא דהו ולא נעליים.

זוכרים שואה

בכ"ז בניסן תשע"ה 15.4.2015 התכנסנו לטקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה.

כמידי שנה הפיקו: ברוריה שרון, ולירון ראובני. על המוזיקה, ההגברה והתאורה נעם שוחט ועל התפאורה – רוח'ליה אמיתי. נפגשתי ברוריה שרון ולירון ראובני לשמוע על ההפקה.

ברוריה: **השואה**, לדעתי, היא האירוע הכי נורא בהיסטוריה האנושית. השואה היא חרפה לתרבות של החברה האנושית. יש המשווים את השואה לרצח שבטים באפריקה, זה לא אותו דבר, זה רצח עם נורא ואיום אבל זה לא כמו השואה שהייתה השמדת עם שיטתית של אנשים תרבותיים. מעבר לפאן העולמי, השואה היא כמובן, אירוע לאומי. אני מרגישה חובה לעצמי לקיים את הטקס הזה. יש לי תחושה עמוקה שזיכרון השואה חייב להתקיים לעד ולכן אני מאד עסוקה לבנות כלים לזיכרון השואה, כאלו שיתקיימו לתמיד. "כלים" כמו שיש לזכר חורבן בית המקדש – תשעה באב, כמו שיש לזכר יציאת מצריים – פסח.

כבר לפני שנים, הייתי שותפה לטקסי יום השואה עם ישעיהו פונדק, יצאתי מזה לתקופה מסוימת וב – 10 השנים האחרונות אנחנו עושות את זה ברציפות: אני, עמליה דיין ולירון ראובני.

עשר שנים בהן אנחנו רוצות לתת בכל ערב, איזו אמירה מסוימת, רוצות לספר משהו שאולי לא כולם מכירים. בכל שנה אנחנו בוחרות נושא, ובונות אותו בעבודה רבה הכוללת חיפוש החומר הרלוונטי, בתוך ים המידע על השואה, חיפוש הקטעים המתאימים, התמונות שמהם לירון, בונה, בעמל רב – **מצגת המלווה את הערב**.

כבר עשינו ערבי שואה על **התרבות** בשואה, **השואה בספרות**, **הומור** בשואה, **הדור השני**, **נשים** בשואה, **ילדים**, **צלם האדם בצל המוות**. בכל נושא אנחנו משתדלות לספר איך הוא היה לפני השואה, במהלך השואה ואחרי השואה.

לפני כ- 5 שנים, על פי הנושא הארצי – **"לכל איש יש שם"**, ביקשנו מחברים ותושבים להביא שמות ותמונות, הוכנה מצגת וכל משתתף הזכיר את שמות יקיריו. וראינו את תמונותיהם. הפעילות הזאת הביאה לטקס משתתפים רבים. לאחר הטקס הראשון קיבלנו פניות מחברים ותושבים נוספים שביקשו להכניס את שמות ותמונות יקיריהם, כמובן נענינו. ובשנה השנייה השתתפה בטקס רוב אוכלוסיית הישוב. קיימנו במתכונת הזו עוד ערב, עד שנהיה עמוס מידי והעברנו את המצגת עם תמונות יקירי החברים ואת הדלקת הנרות לקטע הכניסה והערב המשיך להיות עם נושא מוביל.

השנה היה הנושא: **חסידי אמות העולם!** בהתחלה לא היה לנו חומר, חשבנו לקיים דיונים בנושא ולעסוק בשאלה: **מה הייתי עושה לו אני במקומם?** במהלך ההכנות שמענו על **ליז זמורה** והחלטנו שהיא תהיה מרכז הערב.

כ – 150 אנשים מבוגרים וצעירים, נוער וילדים התכנסו בחדר האוכל לטקס יום השואה האשדותי. כמדי שנה, עם הכניסה לאולם הדליק כל מי שהיה מעוניין, נר זיכרון אישי לכבד את זכרם של יקיריו, שנספו בשואה ושתמונותיהם הוקרנו על המסך.

יואב שוחט פתח **בשיר נומי פרח**, אורי ניב **הכריז** ומירלה דוד אמרה **יזכור**. בהמשך ראינו את הסרטון/שיר **מדמואזל** על חסידת אומות עולם ובמרכז הערב שמענו את עדותה של **ליז זמורה**, ניצולת שואה, חברת קיבוץ שדה אליהו שניצלה בזכות חסידי אומות עולם וסיפרה איך שתקה כל השנים, איך התחילה לדבר ואיך מצאה את מציליה ודאגה שיחלקו להם את הכבוד המגיע להם.

דובי סיים עם "אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה" ואנחנו סיימנו בשירת "התקווה".

שמע: יונתן

הגיע ליל פסח, כל העולם כולו אומר הלל

ליל הסדר שהיה – פסח תשע"ה

השקענו הרבה מחשבה גם בתכנית.

התכנסות. לחלק הנחמד הזה שבו מתכנסים, נפגשים, מאחלים חג שמח, הוספנו מצגת עם שירי אביב (לירון) מה שהוסיף חגיגות לפתיחה.

הגדה. יש לנו הגדה שהולכת איתנו כבר שנים, אנחנו אוהבים אותה ויחד עם זה, מכיוון שהיה חשוב לנו הפעלת הקהל רצינו יותר שירים שכולם שרים, מקטעי קריאה וכך סידרנו שירים שיספרו את הסיפור במקום חלק מהקטעים שקוראים. מהסיבה הזו, הורדנו את "קומו תועי מדבר" המסורת.

ילדים. רצינו לשמור על הופעת הילדים ב"עומר עומר תבואה" אבל אמרו לנו שיש אנשים שבשבילם זה לא "כשר לפסח" להשתמש בשיבולים בפסח. התחשבנו בהם ועשינו את זה עם חרציות – היה ממש מוצלח.

מקהלה. הציבור האשדותי רגיל למקהלה, אבל אין מקהלה. במסגרת גיוס נציגי משפחות להופיע, הגענו אל אריק אמיתי וענבל לשיר אחד. אריק וענבל שיתפו פעולה ונהיו המקהלה של כל הערב – איזו הצלחה.

תנועה על הבמה. רצינו שכל הזמן יהיו אנשים על הבמה בשביל להוסיף תנועה עשינו את "דומם שטה" עם אימהות ובובות. את "מה שנשתנה" עם סבתות ונכדות. את "חד גדיא" המחיזו חגי ברון וקטיה קיים וכל הזמן הוזמנו להשתתף גם אורחים שלא נקבע איתם מראש.

עיצוב ותפאורה. סמדר ינאי.

סידור ישיבה ואב הסדר. אריק ראובני

היה לנו חשש להיכנס לנעליה של שרה'לה שרון ויחד עם זה אנחנו חושבים שהיה סדר פסח טוב, טעים וזורם שהתקיים באווירה נעימה. קיבלנו פידבקים טובים מחברים ומאורחים ואנחנו שמחים על כך מאד כי מאד חשוב לנו להמשיך את המסורת הקיבוצית בכלל והאשדותית בפרט.

שמע ורשם: יונתן

בערב החג התכנסו בחדר האוכל שלנו, כ- 400 אנשים לסדר פסח.

יש שזה מובן להם מאליו – סדר פסח בקיבוץ. צריך לדעת שזה לא קורה מעצמו. שהרבה מחשבה ועבודת רבים (בהתנדבות) מושקעת בהפקה כזו.

שאלתי את ראלי ראובני, מרכזת החג, איך זה קורה? איך זה קרה?

מספרת ראלי

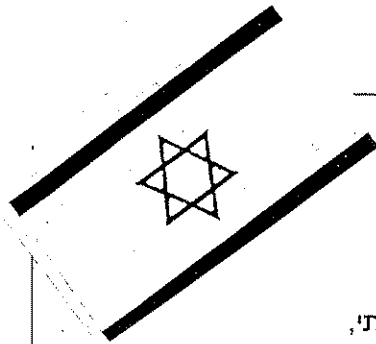
בפורים, שאלה אותי עדי, מרכזת התרבות, אם אנחנו חוגגים את ליל הסדר בחדר האוכל, השבתי בחיוב ואז שאלה אם אוכל להצטרף לצוות ההפקה, השבתי בחיוב, איכשהו קרה שנהייתי מנהלת ההפקה. אוטומטית גוייס גם אריק (בעלי), שבד"כ מגוייס לסידור השולחנות, אח"כ גייסתי את אלית חזן, אריק גייס את סמדר ינאי, ושנינו גייסנו את ילדינו, לירון ואורן. עכשיו היה קטע של חיפוש מפיך מוזיקאלי. התחלנו מאוחר וכולם כבר היו תפוסים, למזלנו הרב הצלחנו לשכנע את אלון תמיר, המוסיקאי המדהים, שכננו מאשדות מאוחד להצטרף לצוות ורווינו ממנו הרבה מקצועיות ונחת. מובן מאליו (לא ממש מאליו), גוייס נעם שוחט להקמת מערכת ההגברה ואדווה אלגריסי מנהלת חדר האוכל, ביחד עם עטף וציוותו שיתפו פעולה בצורה מלאה וטובה וכך, יחד בכוחות משותפים, ניגשנו לביצוע ההפקה החגיגית והמסורתית הזו.

אחת הבעיות בהפקת החג הזה, היא שעד הרגע האחרון אנחנו לא יודעים, כמה יהיו ומי משתתף, למה אנחנו רוצים לדעת את זה, כי חשוב לנו לשתף מה שיותר אנשים במהלך החג, בתכנית. שמנו לעצמנו מטרה, שלכל משפחה שמשתתפת בחג, יהיה לפחות נציג אחד על הבמה, (אפילו רצינו שנציגים מאורחי נהרא ישתתפו אבל מארחי נהרא לא הצליחו לארגן לנו שמות). בכל מקרה שלחנו הזמנה למשפחות המשתתפות וביקשנו שיתוף פעולה ואכן לא הייתה משפחה אחת שנכחה בערב שלא היה לה לפחות נציג אחד על הבמה.

67 למדינת ישראל

פנטזיה על חירות ועצמאות

הרהורי יונתן, בין פסח ליום העצמאות

ניקח לנו יום

מילים לחן ושירה: שלמה ארצי

לאט לאט נתגנב מהעיר,
נתבונן בזריחת השמש,
ולא יראו אותך ולא יראו אותי,
ולא ידעו מה עשינו אמש,
ואם את רוצה לדעת באיזה תנאים,
נוכל לחיות ביחד עוד,
אני אגיד לך משהו שלא אמרתי בחיים,
את לא מפסיקה להופיע לי בחלומות.

בואי ניקח לנו יום, ונשכב כל היום,
לא נעבוד, ונשכח איזה יום,
ולא יראו אותך, ולא יראו אותי,
ולא נצא מהמיטה, ונשאר חבוקים,
בואי ניקח לנו יום, בואי ניקח לנו יום,
ראשון שני או שלישי,
ולא יראו אותך,
ולא יראו אותי.

לאט לאט נשכב על הגב,
ואז תגיד: "לבשתי לכבודך חולצה",
ותגיד: "בוא ותקלף אותה ממני עכשיו,
כמו שמקלפים ביצה".

וניקח את הזמן, לא נפגוש אף אחד,
ואז תגיד שהזמן מנוצח,
ונשמע מרחוק טלויזיות, ואגב,
העולם יוכל לחיות בלעדינו מעכשיו.

בואי ניקח לנו יום, ונשכב כל היום,
לא נעבוד, ונשכח איזה יום,
ולא יראו אותך, ולא יראו אותי,
ולא נצא מהמיטה, ונשאר חבוקים,
בואי ניקח לנו יום, בואי ניקח לנו יום,
ראשון שני או שלישי,
ולא יראו אותך,
ולא יראו אותי.

בואי ניקח לנו יום, ונשכב כל היום,
לא נעבוד, ונשכח איזה יום,
ולא יראו אותך, ולא יראו אותי,
ולא נצא מהמיטה, ונשאר חבוקים,
בואי ניקח לנו יום, בואי ניקח לנו יום,
ראשון שני או שלישי,
ולא יראו אותך,
ולא יראו אותי.

בימים אלה כשטעם המצות של חג החירות עוד בפינו וטעם הבשרים של יום העצמאות לפנינו, אני מהרהר במשמעות של חירות ועצמאות. ומבין שעבדים היינו לפרעה במצריים ו... עבדים אנתנו גם היום.

עבדים לעבודה. מי שרוצה לפרנס את עצמו ואת משפחתו בכבוד, צריך לעבוד קשה, להתמסר לעבודה, לקחת אחריות, לעבוד הרבה שעות, להמשיך לעבוד בבית, לענות לטלפונים בכל שעות היממה, לענות למיילים, אין מנוחה. אחרת... אין עבודה.

עבדים לילדינו שצריכים שנאכיל אותם, נלביש אותם, נבדר אותם, שניתן להם כסף, שנמלא את כל צרכיהם.

עבדים לחברה שלנו שמצפה שניקח חלק בפעילויותיה, שנבוא לחזרות, שניקח אחריות על פרויקטים, נשתתף בועדות. נתנדב למשימות של הקהילה, משימות של החברה הישראלית...

אני יודע שלא כולם עבדים לכל "המעבידים" הנ"ל. יש המשחררים עצמם מעבדות לחברה, יש המשתחררים מעבדות לילדים (כמוני) ויש המצליחים להשתחרר מעבדות לעבודה.

אני מכיר גם את אלו שאומרים, אני לא עבד של אף אחד, אני מאד נהנה בעבודה, אני נהנה לספק את צרכיהם של ילדי, אני נהנה לתרום לקהילה הקרובה, לתברה הישראלית. אני מכיר אותם טוב כי גם אני אומר את זה. וזה נכון, יחד עם זה כנראה שזה עניין של מינונים. יש אצלי, כנראה, מינון גבוה מידי בתחום העבודה והפעילות החברתית ואני חש עבד שלהם שלא מצליח להוציא את עצמו לחופשי.

בשביל החירות בשביל העצמאות אני מפנטז על שירו של שלמה ארצי, אחד השירים הפשוטים והמובנים שלו. ויחד עם זה מהפחות מוכרים. מפנטז להתנתק מהמחויבויות, להתנתק מהציפיות, להיות איתה, להיות איתי. לקרוא ספר, לנמנס בנחת, להתעורר בנחת, לעבוד בגינה.

מפנטז ולא מצליח להגשים. אמרו לי, תכתוב את זה וזה יתגשם. אז הנה כתבתי.

מתוך ועדת ביקורת

חברים אשר ברצונם להביא נושאים לביקורת הן בקהילה והן באגדה נשמח לקבל ולטפל בפניותיכם. גם כאן הפניות חייבות להיות מגובות בתיעוד ונתונים.

אסיים בברכת חג שמח לכל בית אשדות!

בשם חברי ועדת הביקורת - **לירון ראובני, אלי פאר, דודו איתן יו"ר הוועדה**

מלל סוב!

ללסל וליזיק לל

להולדת הנכדה

ללל ולימיר לל

להולדת הבה - לילה

לחות לילונתן ורותם

מלל סוב ללל הלספחה!

תפקיד הביקורת וחשיבותה

המערכת הקיבוצית בשנים האחרונות עברה תהליכי שינוי, בנוסף, מתנהלת כמערכת וכארגון וזקוקה לביקורת, עין נוספת, על מנת לבחון נושאים כמו: תהליכי עבודה, עמידה בנהלים, החלטות וחוקי המדינה. מטרת הוועדה לסייע למוסדות הקיבוץ בביצוע התפקידים שבתחום אחריותו למען רווחת חברי הקיבוץ.

בימים אלו מתחיל תהליך הביקורת לשנת 2015.

השנה תתקיים ביקורת בנושא **תשתיות** הכוללים: מים, חשמל ותקשורת. יבחנו תהליכי קבלת ההחלטות, מכרזים לעבודות, התנהלות כלכלית וכספית כולל נוהלי חיובי חברים וענפים.

השתתפות חברים בביקורת:

אנו רואים חשיבות גדולה בהתייחסות החברים לכל נושא שאותו מבקרים.

חבר המעוניין או חושב שיש לו חומר היכול לעזור בביקורת בתחום זה, יוכל לפנות אל כל אחד מחברי הוועדה. אנו ניבחן את החומר ובהתאם לכך יוחלט האם להפגיש את החבר עם המבקר.

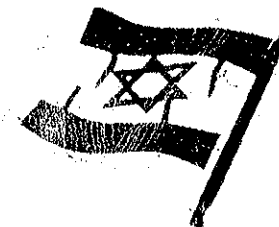
כל פניה של חבר בנושא חייבת להיות מגובה במסמכים ונתונים.

המבקר יגיע פעם אחת ליום ראיונות, כך שחשוב להקדים את הפניות כדי שנוכל לשלב חברים בהתאם.

לשנת 2016:

במקביל לתהליך הביקורת ברצוננו להתחיל להעלות ולבחון נושאים לביקורת בשנה הבאה.

'תור קליטה'

עמק הירדן, בנוסף מרצה במכללת כנרת בפרויקט פרחי מים. במקביל אני מתנדב בעמותת אור ירוק מזה 7 שנים.

אפרת – עובדת כרכות מחזוריים ב"כפר נהר הירדן". זהו כפר נופש לילדים החולים במחלות ממושכות ו/או מחלות מסכנות חיים הממוקם בגליל התחתון. בשנה האחרונה הכפר מארח גם מסגרות של חינוך מיוחד ואני מטפלת באיתור המסגרות הללו ובאירוח שלהן בכפר.

לשאלתך, המימון לכל פעילויות הכפר מגיע מתרומות והשהות בכפר היא ללא עלות לילדים.

מה אתם אוהבים לעשות יחד כמשפחה?

אנחנו אוהבים לבלות בפעילויות חוץ משפחתיות כמו טיולים, קומז'ץ בחוף דגניה או לינה בכינרת.

בבית אנחנו אוהבים לראות סרטים יחד ולשחק במשחקי קופסא כמו מונופול, קלפים ועוד.

מה גורם לכם לרצות לחיות פה בקיבוץ?

עומרי – רוצים לחיות ולגדל את הילדים בקרב אנשים כמונו, לחיות כמשפחה סטנדרטית בקיבוץ ומאמינים שפה נצליח.

אפרת – בחרנו לגור באשדות כי מצאנו קהילה שמתאימה לנו באורחות חייה. חשוב לנו לגדל את הילדים במקום שמאפשר ילדות בטעם של פעם.

מה המקום שאתם הכי אוהבים באשדות?

השדרות של הדקלים הושינגטונים.

באיזה תחום בעשייה היישובית הייתם רוצים להיות שותפים?

עומרי – אני שותף בצוותי הטיול המשקי ובצוות תרבות חיים. אני נהנה מהעשייה ומתכוון להיות שותף בה.

סוף בעמוד הבא

והפעם עם משפחת ספיבק שתיה באשדות כבר 3 שנים, ומעוניינת להמשיך ולחיות איתנו כחברים מן השורה.

משפחת ספיבק כבר עברה את כל תהליך הקבלה, ובקרוב נכיר אותה באסיפה, ונצביע להעבירה לקלפי לחברות.

דאיון עם אפרת ועומרי ספיבק

ספרו קצת על השורשים שלכם

עומרי – אני בן לאבא קיבוצניק מנגבה ואמא, גיורת אוסטרלית, יש לי 2 אחיות צעירות ממני. ההורים התמקמו ברמת השרון שם נולדתי וגדלתי עד גיל בר מצוה. אח"כ גרנו 7 שנים בדרום אפריקה במסגרת שליחות של אבא ובחזרה לארץ לשירות צבאי מלא בצנחנים, שם מילאתי את חובתי לצה"ל עד תום המילואים לפני מספר שנים.

אפרת – נולדתי וגדלתי במנחמיה השכנה. אמא בת מנחמיה ואבי יליד פולין, איש צבא קבע שהגיע בייבוא לאזור. אני בת בכורה ל-5 אחים. שירתתי ביחידה 8200 ומייד עם השחרור ברחתי אל העיר הגדולה ת"א, שם למדתי וגרתי במשך כ-10 שנים.

איך הכרתם?

הכרנו כשעבדנו יחד בחברת פדקס, הרומן פרח בין החבילות ולאחר כשנתיים התחתנו בחוף הים, במועדון השיט "ציודון". לא הרבה אח"כ נולדו התאומים הראשונים שלנו, נועה ורון, כיום בני 13. 4 שנים מאוחר יותר נולדו התאומים השניים, הילה ואור, כיום בני 9.

כן! מראש ידענו שיש סבירות גבוהה לזוגות. אבא שלי (עומרי) תאום, וסבתא של אפרת תאומה גם היא.

מה אתם עושים היום?

עומרי – אני מהנדס מים ועובד בחברת "כחלית" שמנהלת פרויקטים בתחום תשתיות מים וביוב. אני מפקח מטעם החברה במט"ש ביתניה ובמפעל ההשבה של

תור קליטה - סוף

לג'ורדון בן סימון
חייל בודד שנפל בצוק איתן.
ג'ורון, הוא קרוב משפחה של המשורר ארז
ביטון – שיר חדש של חתן פרס ישראל
לשירה ארז ביטון

ארז ביטון

פשהוריה הגיעו לכאן להספיד אותך
גם הם היו אנשים בודדים
בדרך של מליצה אפשר לומר אפלו
שנזכחתך באבלם
הפחיתה את ברירותם
ועכשו,
שיבואו להלל אותך
ולתת בך סימנים של גבורה ואותות
של המתפרצים יחידים
אל הבקת נודע
דוקא עכשו אני מבקש
לתהות על ימיה האחרים
ביומיום העקש
בנחישות שאין לה הסבר
לקום ולבוא מז' השקט המדמה
שם בליון שבצדפת
שם עדין הוריה מחפשים
איה לתת שם להותך החמקמקה
איה להציב לה זכרון

אני ♥ את
ישראל

אפרת – אני פעילה בוועדת תרבות ובפורום
הורים. חשוב לי נושא החינוך על כל גווניו
ורוצה להמשיך להיות מעורבת בנושא.

מה אתם מצפים מחברי הקיבוץ בנוגע
לקליטה שלכם ולקליטה בכלל?

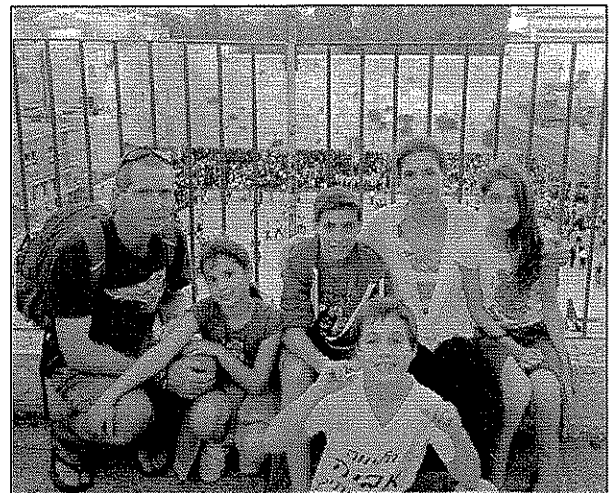
אנחנו חושבים שזו הזדמנות לקיבוץ
ולנקלטים לצמוח ביחד, אנו מצפים
שיאפשרו לנו לתרום את חלקנו ושכולנו נהנה
מהמהלך הזה.

מה הדברים היפים בקיבוץ?

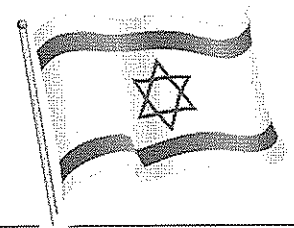
אנחנו אוהבים את האפשרות לדבר על הכל,
זהו קיבוץ עם דיאלוג פתוח.

נפגש בחינוך בשבילים, אפרת ועומרי...

רשמה: זהר יחיאלי

משפ' ספיבק

סיכת ביטחון

הישוב שלנו באיתות חרום, אם בחרום אזרחי (שרפות/רעידות אדמה/תאונות) ואם בחרום בטחוני בכיתת הכוננות היישובית שתוכל לספק מענה מבצעי בכל עת שתידרש. זה המקום לציין כי כל מי הרואה עצמו כמתאים ונכון למשימה אשמח שיצור עמי קשר ובכל מקרה אני ידאג ליצור עמו קשר....

דיווחים מהשטח:

פריצה רחבת היקף התרחשה לאחרונה בשער הגולן. נגנבו דברי ערך ורכב אחד. גניבת טרקטורים בדגניה ב' + מנחמיה. חשוב להקפיד על נעילת דלתות וחלונות. בבקשה לדווח על אנשים זרים/חשודים בשטח הישוב.

לאחר כל זה כולי תקווה שנמשיך להינות מהשקט ארוך השנים בקיבוצנו ובעמק הירדן בכלל ונוכל להמשיך רק לפעול מתחת לרדאר של חיי היום יום. אני זמין 24/7 לכל פנייה ובקשה, טלפון: 052-3546770 מירס: 053-7691639

חג שמח ובטוח!

יונתן שטינדל

רבשי"ץ אשדות יעקב איחוד

אני שמח "להשיק" את הגיליון הראשון של 'סיכת ביטחון' יישובית. הגיליון יעסוק בכל נושאי הביטחון השוטף הקשורים ליישובנו והאזור הקרוב אלינו, דיווחים מהשטח, תפיסת הביטחון ומרכיבי הביטחון היישוביים ולעיתים נתייחס גם לתמונה הרחבה יותר, המדינית-ביטחונית, כמשפיע עלינו ועל פיסת גן העדן הקטנה שלנו.

אחת מן ההחלטות המדיניות בנושא זה התממשה לא מכבר ובהמלצת מבקר המדינה הוחלט כי רכז הביטחון היישובי (הרב"ש) יעבור לפעול תחת אחריות צה"ל להלן הרבשי"צ (רכז ביטחון צבאי שוטף) ועל כן נשלחתי לקורס בין שבועיים ימים לקבל את ההכשרה המתאימה. למהלך זה משמעויות בעיקר בסמכויות איש הביטחון היישובי שאינן כוללות כבר את התחום הפלילי. זה המקום להודות לשמוליק קוצ'וק שפעל במשך שנים רבות (עשרים ואחת במספר) בדאגה, בעשייה ובשקט על מנת לשמור על ביטחון הקיבוץ.

קיבוצנו נמצא תחת אחריות חטיבת הבקעה המחזיקה בגזרה ארוכה במיוחד מצפון ים המלח ועד דרום הכנרת כאשר הפיקוד נמצא בבסיס משואה. הצבא רואה בשיתוף הפעולה עם הישוב ואיש הביטחון בפרט חשיבות גדולה עקב המרחב הגדול ומגבלת והיכולת שלו להגיע ליישובים ולכן תפיסת העבודה כפי שהנחה המח"ט היא מקסימום עצמאות ביטחונית. מכאן חשיבות היכולת שלנו לפעול עצמאית בשגרה ובחרום בהתבסס על מרכיבי הביטחון הקיימים וצוותי החרום היישוביים (צח"י).

כפי שאנו מבינים שאנו הראשונים באחריות לגורלנו בפן הכלכלי/חברתי/חינוכי/תרבותי כך גם בפן הביטחוני. לפיכך בחודשים הקרובים נשקוד על מייצוב מרכיבי הביטחון היישוביים בהתאם להנחיות הצבא וכפי שנמצא לנכון. בראש ובראשונה תמיד יהיה זה המשאב האנושי שיכריע כיצד יתפקד

נס כוס הפלסטיק

כתבה עם ריח לא נעים

הולכים לבדוק את השוחות שלפניה ומגלים שהן עדיין מלאות ב"מוצקים" והמים לא יורדים לגמרי. מושכים למקום צינור כיבוי אש והבחור שוטף את השוחות ומזרים מים בצנרת הביוב. מסתבר שהסתימה נוצרה בגלל צבר של מגבונים (שואת האינסטלטורים).

זהו, הכל נקי. אמנם המשאבה לא עובדת אבל מיכה אומר שהשוחה של המשאבה מספיק גדולה כדי לקלוט את ה"תוצרת" של יום שלם, מחר שבת, וביום ראשון, כך הוא מבטיח, יגיעו אנשי המקצוע ויטפלו בבעיה.

הביובית מקפלת את צינור השאיבה, אני מקפל את צינור כיבוי האש, מכוון את יציאת הביובית מהמקום אליו נכנסה והיא נוסעת.

עכשיו, אני ניגש לחדר שהתלונן על שירותים סתומים, מוריד את המים ו...

המים לא יורדים!

וואו!

אני מצלצל לאיש ה"ביובית" וקורא לו לחזור. הוא אומר לי שהוא מרוקן אותה וחוזר. בינתיים אני עושה ניסיונות למצוא את הסתימה. פותח שוב את השוחה הקרובה, מביא את צינור כיבוי האש למקום ומזרים מים בלחץ לכיוון השירותים (למדתי משהו). הסתימה לא נפתחה. מגיעה ה"ביובית". האיש נכנס איתי לשירותים, מדיחים את המים ו... המים עולים. האיש מציץ לתוך האסלה ורואה משהו בתחתית האסלה, הוא מכניס את היד ומוציא... כוס פלסטיק.

מסתבר, שכוס הפלסטיק, היא זו שהפריעה למים באסלה לרדת כסדרם ולא סתימת הביוב.

סוף בעמוד הבא

זוכרים את נס פך השמן שקרה בחנוכה, שם פח קטן, שהיה בו שמן להדליק מנורה ליום אחד הספיק להדליק אותה – 8 ימים?

בפסח, קרה לנו **בנהרא** - האירוח הטוב באשדות יעקב, **נס כוס הפלסטיק**.

ומעשה שהיה כך היה:

בחג שני של פסח, יום שישי בבוקר, סיפר לנו אחד האורחים שיש אצלו סתימה בשירותים, והמים לא יורדים. אני, מוריד את המעיל, מפשיל שרוולים וניגש לשוחות (ברייכת) הביוב הסמוכה לחדר. לאחר מאבק אני מצליח לפתוח את המכסה ומגלה, שהשוחה, מלאה עד גדותיה ב... (חוסך מכם את הפרטים).

כדי לזהות את הבעיה אני ניגש לשוחת הביוב שאחריה, שוחה שיש בה משאבה השואבת את הביוב למערכת הביוב של הקיבוץ (שיטה שנוצרה בגלל הבדלי גובה בין מערכת הביוב של החדרים ששודרגה לאחרונה, למערכת הביוב של הקיבוץ). המאבק עם המכסה היה הפעם קצר יותר בגלל שהנוי כאן חדש, אני פותח את המכסה ורואה תמונה זהה לתמונה בשוחה הקודמת ומבין שיש תקלה במשאבה. מתקשר למיכה סוסן, שאומר לי שהוא לא בקיבוץ אבל הוא ימצא את השרברב שהתקין את המערכת ויחזור אלי. בינתיים הוא מציע שנומין את ה"ביובית" של אגודת המים שתבדוק אם הבעיה היא שלנו או של המערכת הכללית וגם תשאב את הבור של המשאבה. אני מתקשר לבנצי, הוא לא עונה. מתקשר לאמנון מאגודת המים שמבטיח שהביובית תגיע. בינתיים בנצי חוזר אלי, אני מספר לו את הסיפור ומעדכן ש"הביובית" בדרך. עכשיו מיכה חוזר אלי ואומר שהשרברב שהתקין את המערכת לא עונה. מיכה מוסר שהתקשר לדוד של השרברב, שמצא שהבחור לא בבית. כנראה בחופשה...

לאחר כשעה, מגיעה ה"ביובית". המפעיל בודק את השוחה של הקיבוץ ומגלה שהיא נקייה. הבעיה מתמקדת בשוחת המשאבה.

איכשהו מתקרבת הביובית אל בור המשאבה ושואבת את תכולתו. אנחנו (אני והשואב)

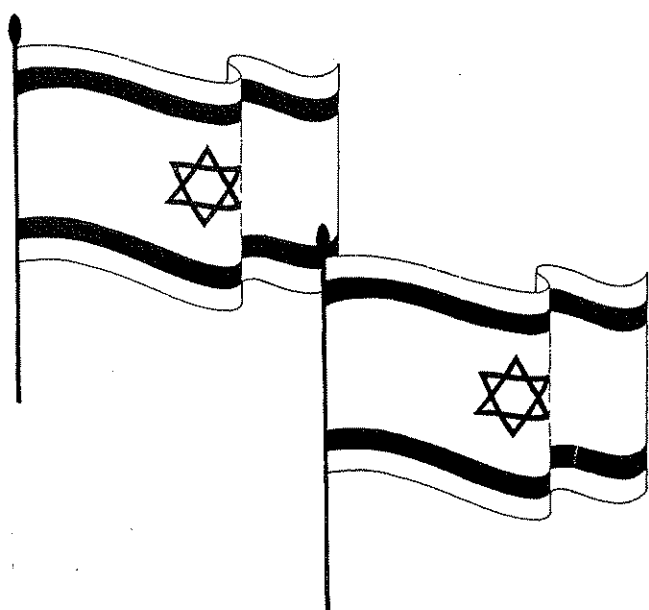
נס כוס הפלסטיק - סוף

ארץ טובה / חגן גולדבלט

זו הארץ נולדתי בה עם הטוב עם הרע שבה
עם תורה, שלום ואש זה מה שיש, זה מה שיש.
ארץ קודש זבת חלב והדבש במנות של קרב
שהשקט בה גועש זה מה שיש, זה מה שיש.

ארץ טובה מערער אל נחל ארנון
ארץ תקווה ועד השיאון הוא הר החרמון
זו התשובה ארץ טובה ארץ חיטה תאנה ורימון
ארץ טובה הבטחתי לך, הבטחתי לך.

למשה היא ניתנה כחוק הוא לקח אותה בלי
לבדוק
כן לוקח לא חושש זה מה שיש, זה מה שיש.
זו הארץ נולדתי בה עם הטוב עם הרע שבה
עם חלום ועם עיקש זה מה שיש, זה מה שיש.

אז מה פה הנס? הנס הוא שלולא הכוס,
שסתמה את השירותים, לא היינו יודעים
שמשאבת הביוב כבר לא עובדת מספר ימים
וששוחות הביוב הולכות ומתמלאות
במוצקים ריחניים, וכל העסק עלול היה
להסתבך אל סוף השבוע כאשר כל החדרים
מלאים אנשים, ואין לאן להעביר אותם.

הכוס הזו גילתה את הבעיה ואני מודה לילד,
או למבוגר, או לאלוהים שהפיל אותה
לשירותים וגרם לנו לגלות את הבעיה.

סוף הסיפור

ביום ראשו בשעה 06:30 בבוקר, מיכה ארגן
קונסיליום ליד שוחת הביוב, היו שם מיכה,
השרברב המתקין, החשמלאי, שני אנשי
הביובית ואנוכי (כדי לכתוב את הדברים),
החבריה שאבו את הבור, חשפו את
המשאבה, שטפו היטב את כל השוחה
והמשאבה. החשמלאי ניתק את קופסת
ההפעלה שמשום מה נשרפה, חיבר חשמל
ישירות למשאבה ומסתבר שהמשאבה –
תקועה. השרברב יורד לשוחה (כשני מטר
עומקה) מנסה לשחרר את המשאבה, אך היא
תפוסה, הוא משחרר את הברגים שאוחזים
אותה ובכוחות משותפים מעלים אותה
מהשוחה, שוב ניסיונות הפעלה אבל היא...
תקועה. מחליטים לקחת אותה לבית
המלאכה לתיקון.

בבית המלאכה מחליטים שהמשאבה
שהייתה בבור, קטנה מידי למשימתה
ומציעים שנרכוש משאבה גדולה יותר –
אנחנו כמובן, מסכימים (יש לנו ברירה?).
ולאחר יומיים מורכבת המשאבה החדשה.

כמו כן, כדי למנוע מצב שבו המערכת לא
עובדת ואנחנו לא יודעים, כמו שכבר קרה,
מתקינים, במקום בולט מנורת אזהרה
אדומה שתידלק כשהמשאבה נתקעת.

ובא לביוב גואל!

ולנו רגיעה

חג שמח

יונתן - נהרא

מיהו ציוני אמיתי? מיכה תמיר (אשדות מאוחד)

נמאס לי!!! כן. נמאס לי, נמאס לי, נמאס לי!!!

נמאס לי מהנוטלים לעצמם את חוכמת ההלכה לקבוע מיהו ציוני אמיתי. נמאס לי מההירות וחוסר האחריות הנובעים מנטילת האחריות בקביעה זו. אף אחד ובמיוחד לא שר ההיסטוריה, לא הסמך ישראלי ויהיה מעמדו אשר יהיה, לקבוע את רמת הציוניות או אמיתותה של זולתו. הגדרת רמת הציוניות של זולתך הנובעת מעמדה פוליטית וממניעים פוליטיים, חמורה לא פחות מההגדרה העדתית ואף מסוכנת ממנה. היא מכשירה את הקרקע למעשי אלימות הנובעים מהבדלים פוליטיים, משום שהיא קובעת סולם לציוניותו של אדם וקובעת בכך לכאורה את רמת האזרחות הישראלית שלו ורמת נאמנותו למדינה.

אבי הסתלק בנעוריו ממשפחתו האנטי ציונית ועלה לארץ והיה ימניחי יסודותיה ומגדירי גבולותיה.

אמי נולדה בעיר העתיקה, דור ששי בארץ, ונישאה לאבי והם הקריבו את חייהם הצעירים ואת ילדות ילדיהם למען ייסוד מדינה צעירה לעם היהודי הזקן.

אני עצמי כבר הדרכת ילדים במעברות מגיל 13, חרף התנגדות חלק מהורי הילדים אשר היגדירוני כאוכל טומאה. נתתי להם את כל שהיה לי כנכס, שירים, משחקים ועזרה בלימוד עברית. לא יכולתי לשער שכעבור שנות דור ייחסו לי כוונות של שטיפת מוח. נתתי את אשר היה לי לתת.

משפחתנו קיבלה אליה ילד יוצא עיראק. לא זכור לי רגע של התנשאות כל שהיא מצידנו אלא הרבה רגעים של חוסר הבנה.

בצבא כחייל וכמפקד הכרתי והערכתני כל אדם בלי הבדל מוצא ותרבות. כמוכן שנמשכתי לבלות יותר בקרב אנשים הדומים לי. לא נעניתי לקבוצה של בני הארץ להתקבץ ככיתה הומוגנית של יוצאי קיבוצים ומושבים. "עליכם להתערות ולהכיר את כלל

ישראל ותופתעו לגלות כי בקרב יפלו סימני המוצא ויישארו סימני החברות." נישאתי לאישה ממרוקו. הלכתי אחר לבי בלבד ואנו נשואים כבר 52 שנים. זוגתי נקלטה היטב בחברתנו ומלאה בה תפקידים בכירים. נולדו לנו 5 ילדים ו5 נכדים. מאז מבצע קדש ועד לבנון 1, לחמתי בכל מלחמות ישראל. בחוזה ביני לבין המדינה לא עמדה שאלת מידת הציונות שלי. בעת הקרב הייתי יכול וצריך למען המדינה ואף הייתי לא אחת במצבי סיכון קיצוניים, חרף היותי אב לילדים. כמו כן המקום על הגבול בו אני חי, עמד כבית בתקופות חוזרות ונשנות של סיכון בטחוני ולא אחת הוקפצנו לגדר באישון לילה כדי להגן על עצמנו מפני חדירת מתבלים.

דרושה מידה רבה של עיוורון, הנובע משוני בהשקפה, אשר גם הוא לא בורר עד תומו, כדי להגדירני, או כל יהודי ישראלי אחר, על פי סולם מנוקד של ציוניות. כבר למדנו מההיסטוריה כי הגדרות הנובעות משוני בעמדה הפוליטית, גורמות לאסונות ועלולות גם לפעול כבומרנג, בהיפכן לשפה שגורה ומקובלת. הגיע הזמן לדעת שהמרחק בין עמדותינו הפוליטיות, קטן בהרבה מהנראה לעין. ההגדרות הללו מונעות אפשרות אמיתית של הידברות וזו החמצה גדולה ביותר.

מיכה תמיר

יום המעשים הטובים עם עמליה דיין

ומעדיף לחם עם גבינה צהובה, אז ירדה לי אבן מהלב, והסכמתי להתחתן איתו. לעשות עוגות נראה לי אז כמו מעשה קסמים, כאילו בעלת האוב שמה כל מיני דברים בקערה, בוחשת ובוחשת, שמה בתנור ויוצאת עוגה. אמא שלי היתה רוקחת עוגות שמרים ענקיות, שפורצות ומרימות את המכסה של סיר הפלא, והריח של הקקאו והקינמון נישא למרחוק.

הרעיון של דרורה, לְצַפֵּר את החברים הבודדים בעוגה לשבת, מצא מאוד חן בעיני, וחשבתי שאולי אלמד לאפות עוגות במטבח, ואז אוכל לאפות גם בדירתי לילדי במקום העוגות שסבתא אָלָה היתה דואגת להביא לנו; ומאחר שילדיי לא כל-כך אהבו את העוגות של סבתא אלה, הייתי מביאה אותן ללול, שם הן נאכלו עד תום עיי המתנדבים הרעבים.

בסיכומו של דיון, הנוכחים והנוכחות הצביעו בעד עוגות לקשישים והיו גם מתנדבות רבות שהתניעו את המהלך. במשך כמה שבועות אפו עוגות, עד שיום בהיר אחד הגיעה למטבח הידיעה המרה, שהחברה שהתנדבה לעשיית העוגות חלתה ואינה יכולה לאפות עוד. נחרדתי לשמע המחשבה שלא תהיה לקשישים עוגה לשבת, אחרי שכבר התרגלו לזה, ואז החלטתי, באומץ רב יש לומר, שאני לא אתן לדבר כזה לקרות והקשישים יקבלו עוגה ויהי מה!

שאלתי את רוֹזָה עֲדוּי שעבדה גם במטבח והיא הדריכה אותי בצורה יוצאת מהכלל והצלחתי לעמוד במשימה, שנראתה לי קודם כבלתי אפשרית, וכל הקשישים הבודדים קבלו את ריבוע העוגה לקראת שבת. בעקבות הנסיון המוצלח, נוכחתי שהשד העוגתי אינו נורא כפי שסברתי, ומאז בכל יום רביעי, הייתי עושה את כל התבניות של העוגות, מכניסה אותן למחסן של האקונומיה, ולמחרת היו החברות העובדות שם שמות כל עוגה בניילון ונותנות לחברים.

סוף בעמוד הבא

לפני חג פורים השתא, נקשו על דלתי. פתחתי ונדהמתי לראות שני ילדים, נערים כמעט, עומדים, ובידם עוגה עבורי. הודיתי להם כמובן, ונכנסתי לקונפליקט רציני עם עצמי; מצד אחד זה מרגש ויפה, העוגה נראית נהדר וריחה נודף למרחוק; מה שגורם לי להגיד לעצמי: 'עמליה, שימי בצד!! או יותר טוב שתני למישהו אחר, כי זה ממש לא בשבילך!!' ואת הרי יודעת **שאסור לך**, נכון?!?! מה את תינוקת שלא מסוגלת להתגבר על עצמך?!"

אז כן, אני מין תינוקת מגודלת באופיי כנראה, ואחד הדברים שנורא קשה לי להתגבר עליו, זה יצר הנישנוש של ממתקים, עוגות, גלידות ועוד...

כל זמן שהייתי 'סתם שְׂמָנָה', המשכתי בְּנִשְׁנוּשִׁי, אבל כאשר הסתבר שגם קיבלתי בתורשה סוּפֶרֶת, זה כבר לא צחוק, בעיקר אחרי שראיתי את אמי מתייסרת ויִסוּרִים איומים מכל הסיבוכים של המחלה הארורה הזו.

משום-מה הייתי בטוחה שלי זה לא יקרה, אבל זה קרה; ואני לא מצליחה להסתגל לכל האיסורים שחלים עלי. אז בסוף שמתי נפשי בכפי וכרסמתי את העוגה הנהדרת, לאט-לאט, ואני מודה מאוד לאותה חברה שאפתה את אותה עוגת שמרים מפתה, הָאֲרוּגָה במין צורה יפה, כאילו נאפתה בקונדיטורית מושלמת. אז המון **תודה** לך חברה עלומה על העוגה הטעימה.

וכך נזכרתי שלפני המון שנים, באחת הישיבות של ועדת הקשישים, שהייתי חברה בה, הציעה **דרורה זקצר** ז"ל (המזכירה באותו זמן) שכדאי לאפות עוגות לקשישים הבודדים. הכוונה היתה בעיקר לגברים שנשארו לבדם. באותם ימים לא היו עוגות בכלבו, ואני אמנם עבדתי במטבח, אבל לעשות עוגות לא ידעתי, וכאשר שאל אותי מיכאל דיין אם אהיה מוכנה להינשא לו, היססתי ולחשתי בשקט שאני לא יודעת לעשות עוגות. חששתי מתגובתו, אבל מיכאל הרגיע אותי שהוא בכלל לא אוהב עוגות,

עלון מסי 1460 – 22/4/15

67 למדינת ישראל

יום המעשים הטובים - סוף

גשמי ברכה בגשר 1930 מתוך יומן גשר

גשמי ברכה

הימים הבהירים האחרונים של ההפסקה הא-
דוכה שבין הגשמים הקדירו את הרוחות.
בשא הראש בערגון לכל התקשרות עבים קלה
ובנבשו הפנים בקרקע מתוך אכזבה אין גשם
אין. ונזכרו החברים במזג האוויר סלפני
שנתיים וסילת האימים "בצורת" התחילה
לנסר בחלל חדר האוכל.
- ה פ ל ח א ב ו ד ה - -
וצפירות הסטור פלחו נוגות את צטרות
האקליפטוסים. המים שקלחו מצנורות הש-
קאה לא התזו. בבוסת גנב, כאורחים בלתי
רצויים, עשו את דרכם במהרה לערוגות
התלתן. וגם בכננות ההלה התכונה לקראת
השקאה ופני הפלחים קדרו. עם בוקר יום
דביע טרה המועקה. גשמי נחושת וחשכת הע-
בלם באופק בשרו טובות ואסנס: 7+18+15+5
בחכמת חבור זו שבצופה מתקבל 45 מ"ס מי
גשמים, ברכת שמים. מעל, יש טשום שלומים ו-
ובאה הרווחת. הרה הרינו, עסל וילד נוליד
ב ר כ ה !

ועדת התרבות

מדידת הגשמים בגשר

תאריך	זמן הסדירה			סה"כ
	בוקר	צהריים	ערב	
14/6	5			5
17	1,5			1,5
27	0,5		3	3,5
29	45	32		77
30	26	2		28
5/7	11,5			11,5
7	10,5			10,5
12	12			12
13	4,5			4,5
11-24	8			8
7.1	2			2
14			7	7
15			15	33
16			5	5

ואצלנו – עד היום 21/4/15 ירדו 499 מ"מ

באחד הימים הגיעה אלי חברה בודדה
כשהיא ממררת בבכי. אמנם לעשות עוגות
היא יודעת, אלא שבעלה לא סובל את רעש
המיקסור ואוסר עליה להרעיש בבית, והיא
מתביישת לבקש באקונומיה. רחמי נכמרו על
אותה אישה ונתתי גם לה מן המתוק מתוק
הזה, אלא שאז התברר שיש עוד חברה במצב
דומה, וגם חבר שהרגיש לא נוח ללכת ולבקש
עוגה. ואז החלטתי שאם אני עושה כבר
עוגות, אז האחריות שלי תהיה עד הסוף,
ולאחר שהעוגות יצאו מהתנור והתקררו
קצת הייתי מחלקת את כל המגשים, מכניסה
לתוך הניילון, שמה כמה עוגות בצד, ואת כל
היתר למחסן האקונומיה, כדי שהחברות
העובדות שם יחלקו ...

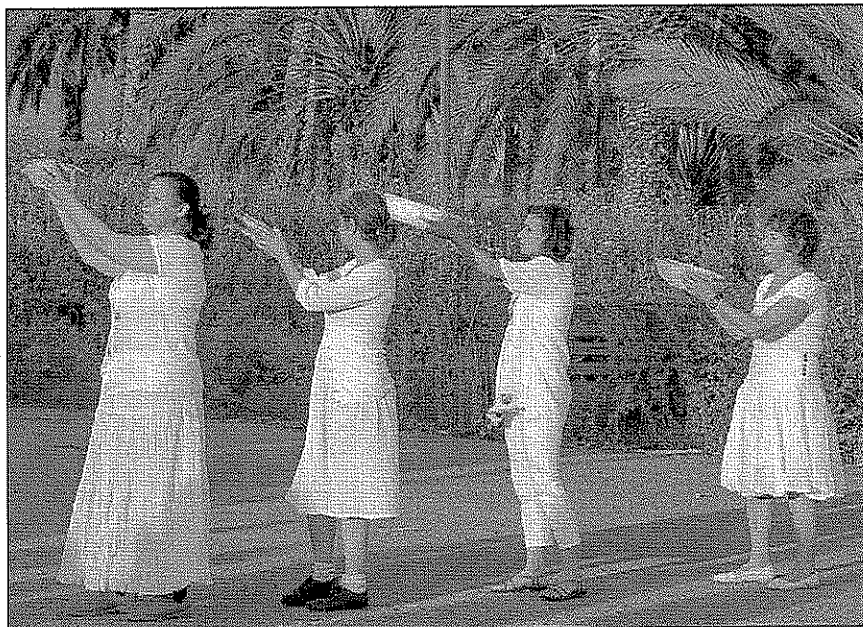
את העוגות שהנחתי בצד שמתתי על אופני
ונסעתי לדירתי, כשבדרך אני עושה חניות
ביניים כדי להוריד את המטען של העוגות
לחברה זו או חבר זה, והייתי מאושרת
שעכשיו אף חבר לא יתבייש לבקש טובה
מהחברות שעובדות באקונומיה.

אני כשלעצמי צברתי בטחון, וליום ההולדת
של **יעל** שלי, ושל חברתה לפעוטון, הכנתי
עוגה בצורת ארנבת עם אוזניים ארוכות.
מכיון שרציתי שהכל יהיה אכיל, כולל
האוזניים, יצרתי תבניות מיוחדות לאוזניים,
ובמשך לילה שלם ניסיתי לחבר אותן על
ראש הארנבת, ולצפותן בקרם שוקולד.
לפנות בוקר סיימתי את הפרויקט והלכתי
בזהירות עם כל ארנבת לחוד, כדי שלא
תשברנה לי, והאוזניים של אחת מהן חלילה
תיפול בדרך. יום ההולדת המשותף לשתי
הבנות החמודות עבר בהצלחה, ועבורי,
כקונדיטורית, זה היה ציון דרך רציני.

שוב תודה חמה לאופה המדהימה, שאת
העוגה שאפתה עבורי אכלתי עד תום, למרות
האיסור הרפואי, ובאיחור רב, תודה גם
ל**רוזה** שהדריכה אותי ונתנה לי את כל
המידות המדויקות כדי שבאמת הכל יצליח
למען הותיקים והוותיקות.

שבת שלום וחג שמח לכולם
עמליה דיין בת-ארי

תמונות קציר העומר תשע"ה – צילום: עמוס גל

מי ומה באשדות

מאחר וכל טווסה בוגרת מטילה מספר ידוע של ביצים בשנה, מהן יבקע מספר ידוע של אפרוחים, שמחציתם ישרדו, קל מאד לחשב כמה תמנה הלהקה בעוד כך וכך שנים והמספרים מבהילים. אז נכון שהאטרקציה ששמה יטוסי חופשי גורמת להאדרת שמנו ברבים, ומוסיפה לנו מוניטין, אלא שאנחנו כחברה שאמורה להגן על עצמה מפני תופעות פחות נעימות כמו רעש בלתי סביר, צריכים לקבל החלטה רציונלית מה גודל הלהקה הרצוי לנו, ובהתאם לכך לנקוט צעדים לצמצומה באמצעות (נניח...) עיקור, העברה למקומות אחרים או כל דרך הומנית אחרת שתשפיע על השגת המטרה. מה דעתכם קוראים יקרים בסוגיה זו? ספרו לנו.

אחד השינויים הבולטים בנוי האשדותי של השנתיים-שלוש האחרונות, הוא שתילתם של מיני פרחים המייפים את חצרנו, והופכים אותה לצבעונית וגאה. חשוב להדגיש את חלקו של דובי שושני שאחראי לשתילתם של שיחי לוע ארי מרהיבים בכניסה למשק כמו גם המוני פרחים שנשתלים חדשות לבקרים במקומות בהם אנחנו, וגם אורחינו, חולפים תדיר. יש לנו כאן, בספר המדבר, גן נוי מטופח וערכי מאד, וצריכים להודות לצוות הגננים המסור והחרוץ ששוקד על כך ללא לאות.

הגשם שנרשם באפריל ונאמד עד כה ב-40 מ"מ (שיא רוב הזמנים) הגדיל את הפער בין 'המודד הרשמי' מוישי מנטל, שמדווח על 499 מ"מ במצטבר, לבין 'המודד האלטרנטיבי' גל מלמוד המדווח על 509 מ"מ- פער לא מוסבר של עשרה מילימטר לטובת גל. גם אם נתעלם מן ההבדלים המזערניים בין המדידות, מדובר בשנה הגשומה ביותר בעשור האחרון, והשלישית בדרוג מאז חורף 1991/2 שהביא שיא גשם של כל הזמנים.

סוף בעמוד הבא

הדגל האחרון לציון תשעים להקמתה של אשדות, שניתלה במבצע הרואי על מגדל הסילו המיתולוגי, עמד יפה בתלאות הזמן עד שבאה רוח מערבית חזקה בתחילת חודש אפריל והשילה אותו ממגדל השן, היישר אל גגה של מכונית תמימה שחנתה בסמוך, כאילו המתינה לתפוס פיסת היסטוריה בדרכה ארצה. עכשיו אפשר להכריז באופן רשמי על סיום חגיגות התשעים ופתיחת עשור המאה לאשדות. אם בדגלים עסקינן, הרי שקיבוצנו עטוף בימים אלה בשלל דגלי הלאום (שמיוצרים בסין רחמנא ליצלן...) לרגל יום העצמאות ה-67 הממשמש ובא.

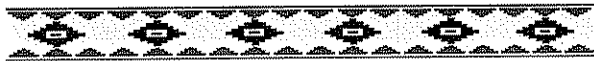
ריבוי הטווסים וקריאות הקרב שהללו משמיעים בעיצומה של עונת החיזור, הפכו עם השנים לאחד מסימני ההיכר של אשדות, וכל מבקר, מזדמן כקבוע, נפעם לנוכח התערותם של העופות הצבעוניים הללו בהויית חיינו הקיבוצית. מעולם לא נערך מפקד מדוייק באשר למספרם של הטווסים, אבל התחושה אומרת שמדובר בעשרות רבות. בזמנו, כאשר שפעת העופות התגלתה בארץ ואיימה להתפשט אל לולינו, עלתה סברה שטווסים, כמו בעלי כנף נוספים, הם נשאים פוטנציאליים של הגן האחראי להתפשטות המחלה, ואף היה מי ששקל לחסל את הלהקה המקומית או לפחות לדללה באופן דראסטי בטרם פורענות. מטעמים הומניטריים הדבר לא בא לידי מימוש, והלהקה המשיכה להתרבות ריבוי טבעי מואץ, שהוא פועל יוצא של מקורות מזון זמינים וטעימים שעומדים לרשותה.

מי ומה - סוף

לוגו חדש לחקלאות אשדות

עיצב/ה ??? הקרדיט בעלון הבא.... מי יודע מיהו?

יום הצמאות ה-67 מדינת
ישראל
עמותת חולדים
"הכי (אחי) ישראל"

19.45 התכנסות למופע המרכזי
בדשא הצפוני.

מיד לאחר המופע יפתח עמדות מנגלים, על
האש' לציבור הרחב. בתשלום.

שימו לב – יש מופע זיקוקים!

בשעה 22.00 הופעה!!

שירה בציבור, שירי ארץ ישראל לתוך
הלילה.

להצלחת הערב אנו שוב מבקשים לשמור על
הילדים בזמן המופע.
בעלי הכלבים מתבקשים לקשור אותם
ולהשאירם בבית!

חולדים יאמרו!

עלון 1460

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד ואיור עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

גנב עיתונים סידרתי שם לו למטרה לנצל את העובדה שכותב שורות אלה איבד את מפתחות תאו, ובשעת בוקר מוקדמת מאד, ניגש לתא שמספרו 259 ונוטל את עיתונו של הח"מ ללא כל נקיפות מצפון. מאחר ותופעה נפסדת זו חוזרת על עצמה לאחרונה כמעט על בסיס יומי, פנה הח"מ לשרת הדואר, עדה לשם, וזו ניפקה לו תא חלופי ונעול למהדרין. צר לי גנב יקר, אך כנראה שלהבא תאלץ לקנות את עיתונך, אם רצונך בו.

במסגרת שיפור פני הישוב, נסללת בימים אלה מדרכה חדשה שמחברת בין כביש הגישה למועדון המשודרג של 'בית קרפי'. בצידו המזרחי של אותו בית, בסמוך למגרש הכדורסל, ניצבת עדיין ערמה גדולה של שיירי עצים וחומרי בניין שנאספו לשם בזמן סלילת המדרכה המובילה לנוף אשדות, ויוצרת פרונקעל מכוער. נא להעיק את הגניקיה!

כמו בכל שבת שלפני יום העצמאות, התקיים גם השנה מרוץ העצמאות לזכרם של נופלי עמק הירדן במלחמות ישראל. הקבוצה האשדותית, בראשות הקפטן אייל פרידר, נתנה פייט למתחרים, אך הגיעה רק במקום השביעי. במקום הראשון בתחרות סיימו רצי אפיקים. תודה לרצים ולהתראות בשנה הבאה.

